

אתגתא

בשבע 1135 | כ"ט בשבט תשפ"ה, 27.02.25

דביר שרייבר מסביר
למה החיים שלנו בכל
זאת תותים

יאיר יעקבי מתכונן
עם הבן הבכור
לריאיון קבלה לשיבה

צילום: לירון מלדוב

חורבן הבית

מתוך ביתה ההרוס של בתו סיון, שנרצחה בכפר
עזה, מתריע איש התקשורת שמעון אלקבץ מפני
ההירות והעיוורון שהובילו לטבח, ודורש תיקון
מכל אלו שסירבו לשמוע לאזהרות // **הדס צורי**

צילום: חיים טורוט

בשם ה' נעשה ונצליח!

בראש סרנו BOPO

לכל משלוח מהודר יש חסד

שפמחת חג במהירי יש חסד

בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביתר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק • עפולה • קרית מלאכי

מאגזין

1

האקדמית חמדת
חוסן, אמונה, חינוך
קרית חינוך שדות נגב

50% הנחה
על דמי הרישום!
לנרשמים ביום הפתוח

3.3 יוא"ז

יום פתוח

באקדמית חמדת

תואר שני M.Ed.
שנה אחת בקמפוס

תואר ראשון B.Ed.
יומיים בשבוע בקמפוס

תואר שני ותעודת הוראה
שנתיים

הסבת אקדמאים
שנה אחת בקמפוס (בחלק מהתוכניות)

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה ומקבלים מחשב נייד מתנה! בכפוף לתקנון

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

מסלול ישיר
לתואר שני

מתכונת היברידית של
שבוע מהקמפוס
ושבוע מהבית

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

לפרטים נוספים חייגו אלינו: *5280

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמדת, נחטף בשבעה באוקטובר
ומוחזק עדיין ברצועת עזה. מחכים לך ולכל החטופים!

תעברי לקופה מהירה

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

כה עשו חטופינו

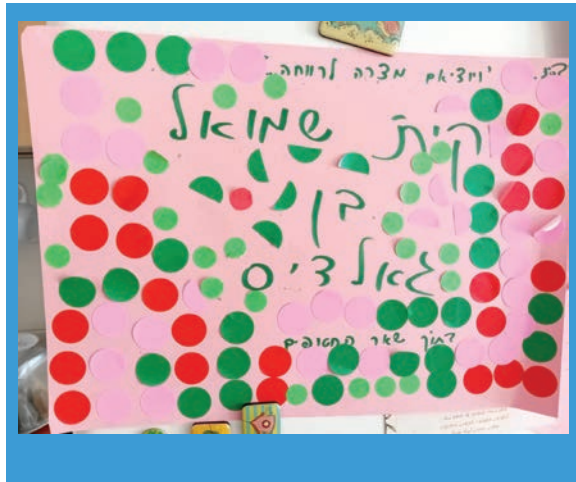
בזה אחר זה החטופים יוצאים מהשבי ומספרים, לפי תומם, סיפורי אמונה וגבורה יהודית

6 אבל תדעו לכם, יהודים מתוקים מדבש - ואת זה כבר אני אומר, לא ר' שלמה - אנחנו חיים במציאות מרגשת לא פחות מכל סיפור של קרליבך. צריך רק לפתוח את הלב. וצריך גם לדעת מתי לסגור אותו. לא להתבלבל מאיך שהתקשורת מספרת את הסיפור. גם לה יש גיטרה מרגשת. גם היא עושה הרמוניות. אבל הסיפור שהיא מספרת? געוואלד...

הרי מה הסיפור האמיתי פה? שעם ישראל שב לאלוקיו, לזהותו. תקשיבו למה שאומרים החטופים. הם יוצאים מעזה, ומספרים איך התפילות, המצוות והמעשים הטובים ששלחנו להם מכאן חצו את הגבול, ירדו עד לתהומות המנהרות החשוכות, והשפיעו עליהם בזמן אמת. עומר שם טוב, החטוף מהרצליה, שהתחיל לשמור שבת בשבי, העלה פוסט ראשון שלו עטור בתפילין. השורה הראשונה יועדה בכלל לקדוש ברוך הוא: "בורא עולם, תודה שהיית איתי בכל רגע ורגע". ובהמשך הוא הוסיף בין היתר את המשפט הבא: "הרגשתי את התפילות שלכם וגם בתוך החושך היה לי אור". וואו. אילו דיבורים. כי אשב בחושך ה' אור לי. וממש באותו ערב פורסם שדניאלה גלבו עיפרה איך היא וחברותיה עשו קידוש בשבי, ופחדו להתפלל בעברית ולכן לימדו את עצמן לשיר "שלום עליכם" בערבית. ובאותו יום ספר תורה הוכנס לעילוי נשמת אורי דנינו הי"ד. אליה כהן חזר מהשבי וסיפר שזו הייתה הבקשה האחרונה של אורי, שיוכנס ספר תורה על שמו. ושבוע קודם פורסמה התמונה של סשה טרופנוב, שמגיע לכאורה מהרקע הכי רחוק בעולם, וביקש להניח תפילין לראשונה בחייו, יום למחרת שחרורו.

אבל נאמר שזה הדור הצעיר. אנחנו מכירים את המגמה הזאת אצל הצעירים באשר הם. לא רק חטופים, גם בתיכון אוהל שם ברמת גן. אבל עכשיו שומעים סיפורים ברוח הזאת גם ממבוגרים בני קיבוצים. על קית' סיגל מכפר עזה דיברנו ועוד נחזור אליו. אוהל בן עמי, חבר קיבוץ בארי, חזר מהשבי לפני כמה ימים וביקש שני דברים: להניח תפילין ולעשות הבדלה. כשהוא עטור בתפילין, אמר אוהל בסרטון (ואני מתמלל): "בפנים אנחנו עם מאוד מאוד חזק, ומה שמאחד אותנו זה האמונה. האמונה באלוקים, אותי לפחות באופן אישי, היא החזיקה, והצילה, ובזכות אלוהים אני נמצא פה בחזרה אחרי השבי. כנראה הייתי צריך לתקן כמה דברים. הדבר הזה רק מחזק אותי וזה המסר שלי לעם ישראל: האמונה שלנו היא מה שמאחד אותנו והיא גם מה שנותן לנו כוח ברגעים שאנחנו (פה הוא עוצר לרגע, נראה כמי שנוצר במוראות השבי) הכי מושפלים, הכי מרוסקים...". ואז הוא הסיר את התפילין, וביקש לערוך - ביום שני בשבוע! - הבדלה, כי זה מה שנתן לו כוח בשבי.

7 רצייתי לסיים פה את הטור. בסיפורים המופלאים על התעוררות הנשמה היהודית באשר היא, ובהשפעה של התפילות שלנו על המציאות. "כה עשו חטופינו". ואז, רגע לפני הורדת העיתון לדפוס הגיע המייל הבא: "שלום ידידיה. ביישוב שלנו, נווה, ערכו מבצע של הוספת זכויות למען החטופים, שמירתם והצלתם. כל משפחה שרצתה לקחת חלק ביוזמה 'אימצה' חטוף, ולקחה מטרת התחזקות למענו. אנו קיבלנו את שמו של קית' שמואל בן גלאדיס, קית' סיגל, ובחרנו לקבל על עצמנו לברך את הברכות בקול רם. כדי לעודד את הילדים ואת עצמנו להקפיד על כך, רשמנו את שמו על בריסטול והצמדנו למקרה, ואחרי כל ברכה בנווה - הדבקנו מדבקה. שמחנו והתרגשנו לשמוע על שחרורו של קית'. ואז נחשפנו לקטע המשודר שבו בתו של קית' התארח אצלכם באולפן 'הפטריטים' וסיפרה שאביה התחיל... לברך בשבי! ההתרגשות הייתה אדירה, וגם עכשיו, כשאני כותב לך את זה, אני עם צמרמורת ודמעה קטנה בעין. לחשוב שאנחנו והוא התחזקו באותו העניין בדיק! בברכת 'ושבו בנים לגבולם' ו'הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב' במהרה. משפחת טחובר, נווה (מצ"ב הבריסטול שלנו)".

4 אחרי כמה ימים קיבלתי תשובה. ראיתי תיעוד של קית' סיגל בפגישה עם שי גראוכר והרב משה שיינר שהגיע לארץ בראש קבוצת יהודים מקהילת פאלם ביץ' בפלורידה. קית' סיפר להם באנגלית את הדבר המדהים הבא: "התחלתי לעשות ברכה לפני האוכל, 'ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם המוציא לחם מן הארץ'. והייתה לנו חתיכת לחם לכל ארוחה. זה הדבר הראשון שהייתי אוכל, אחרי שאמרת את הברכה. ואז שמעתי בטלוויזיה - לא ידעתי ולא זכרתי עוד ברכות - אבל שמעתי מישהו אומר 'ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם בורא מיני מזונות', זה נכון?... הם הרשו לי לראות קצת טלוויזיה ישראלית. אני חושב שדיברו שם על מקומות טובים לאכול בתל אביב. אז מישהו שם אמר לפני שהוא אכל בתכנית, לא יודע מה, 'בורא מיני מזונות'. אז אמרתי... אמרתי 'המוציא' כשהייתי אוכל פיתה, ולפני שאכלתי את הדברים האחרים אמרתי 'בורא מיני מזונות' כי חשבתי שזה נכון. זה הדבר היחיד שידעתי. מתברר שזה לא בדיק היה נכון... וגם אמרתי 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד, אמן".

5 כשראיתי את זה חשבתי לעצמי: איזה באסה שר' שלמה קרליבך נפטר לפני יותר מ-30 שנה וכך לא זכינו לשמוע את הסיפור הזה מפיו. תדמינו שנייה: "אתם שומעים, רבותיי? בעומק עומק המנהרה של הרוצחים השפלים האדירים, החטוף הקדוש יושב לבד בחושך. הוא ראה בשמחת תורה, געוואלד, איך כל הקיבוץ שלו נשחט ונשרף, קהילות הקודש שמסרו נפשם על קדושת השם, ומי יודע מה קורה עכשיו בעולם בחוץ, האם אשתו חיה? הבת שלו חיה? והרוצח המחבל הרשע מביא לו חצי מלפפון, נעבעך. זה האוכל שלו לכל היום. איזה חתיכת מלפפון רקוב, מלפפון שעבר עליו הפסח... והוא כבר רוצה לאכול. שעות ממש לא בא אוכל אל פיו. אבל אז הוא מסתכל למעלה, ואז מברך על המלפפון, תעזרו לי רבותיי, בכל מקום שאתם. (פריטה של גיטרה חזקה, מנגינה של נוסח קרליבך לברכות): 'באאאארוך אתה ה', אאאאאאאאאא, מלך העולם, איי, בוורא מיני מזונות!'. ככה הוא היה מברך על המלפפון. "ואני אומר לכם רבותיי, באותו רגע, בשמיים, בשמי שמיים, כל הפמליה של מעלה, כל המלאכים שלפני כיסא הכבוד לא מבינים מה קורה, רעש גדול בשמיים, ומלאכים יחפזו, וחיל ורעדה יאחזו... הם אומרים: אנחנו מכניסים לפה את כל התפילות מיום שנברא העולם, כל האבות הקדושים, כל האימהות, משה רבנו התפלל 515 תפילות כמניין 'אתחנן', תפילת חנה... אבל ברכה כזאת, כמו שהוא בירך על המלפפון, לא שמענו, לא שמענו. בכל פעם שהוא בירך, החטוף הקדוש, הוא תיקן את כל הברכות של דורי דורות של יהודים שחטפו את הברכה לפני שאכלו, ברכות חטופות... זה הסיפור על ר' קית'. קית'-בורא מיני מזונות, ככה הם קראו לו. אז תשירו אותי רבותיי: אוי, 'הנה ימים באים נאום ה' והשלחתי רעב בארץ, לא רעב לחם ולא צמא למים, כי אם לשמוע את דברי ה'..."

1 שום דבר לא הכין אותי למה שסיפרה לנו באולפן 'הפטריטים' שיר סיגל, בתו המרשימה של החטוף קית', תושב כפר עזה ששוחזר לאחרונה, לאחר 484 ימים, והצטרף לאשתו אביבה שחזרה בעסקה הראשונה. חשבתי שכמו קרובי משפחה מרגשים של חטופים אחרים שחזרו הביתה, היא באה אל האולפן כדי לשכנע גם את צופי ערוץ 14 לתמוך בעסקה בכל מחיר. וסליחה, אבל קשה לי עם זה, אני מודה. מצד אחד, יש להם לגיטימציה להגיד הכול, אחרי כל מה שהם עברו. מצד שני, האם למי שחושב קצת אחרת על העסקה, גם יש לגיטימציה? לא להגיד הכול חלילה, רק קצת להסתייג? להעלות שאלות? חששות? להציע דרכים אחרות לשחרור חטופים? לדרוש להפסיק מיידית כל סיוע "הומניטרי"? כולם יודעים את התשובה. סתימת הפיות הברוטלית בתקשורת של מי שמנסה להשמיע מילה על הסכנה שבשחרור אלפי מחבלים - עוד תיחקר כאן יום אחד. אשמח למסור את עדותי האישית לוועדת החקירה הלא ממלכתית.

2 ובעודי חושב על כל זה, חושב ושותק, מול הבת של קית' סיגל - היא פתאום הביאה משום מקום את המונולוג הבא. לדעתי צריכים לדון בו במנותק מהשיח על העסקה ומחיריה, כי הוא קשור לתהליכי עומק שהולכים ומתגברים בחברה הישראלית ובעולם היהודי. "אני חושבת", אמרה הבת של קית', "שאחד הדברים שעזרו לאבא שלי להתמודד, וגרמו לו לחזור הביתה, לא רק בחיים, אלא הרבה יותר חזק ממה שאני זוכרת אותו - זה האמונה... אני חושבת ששם בשבי, החיבור ליהדות אפילו התחזק יותר. אבא שלי, מתוך 484 הימים שהוא היה שם, חצי מהזמן הוא היה לבד לגמרי, כשהרבה מהזמן הזה הוא היה נעול בתוך חדר. בפעמים הבודדות שהוא היה בסביבת אנשים, הם דיברו ערבית, התפללו לאללה. וכמובן שהזהות היהודית - הוא חיפש אותה, והיה לו קשה למצוא. אז הוא מצא אותה בתפילות קטנות שהוא התחיל להגיד. בברכות על האוכל. 'בורא מיני מזונות', שהוא לא אמר בחיים שלו. ו'שמע ישראל', שהוא לא אמר בחיים שלו. והוא אמר שבתוך כל התופת הזאת, רגע להיזכר שאני יהודי, ושיש משמעות לעם שלי ומאפייה שאני מגיע, מאוד מאוד מאוד חזק אותו. ואבא שלי, אחרי שהוא חזר, שאלתי אותו: מה תרצה שנעשה בארוחת שיש הראשונה שלנו ביחד? אנחנו דמינו מה נכין לו לאכול, ודמינתי שהוא יגיד ככה איזה תבשיל שהוא אוהב. והוא אמר לי: את יודעת מה אני הכי רוצה שיהיה? כיפה וכוס לקידוש. וקודם כול זה הפתיע אותי, אני חושבת שיש משהו בלהיות, לא רק בארץ אויב, במקום שבו בכוונה גורמים לך להיות הכי לא יהודי, הכי להתרחק מהזהות שלך, ודווקא במקום הזה להחליט שאני שומר על הזהות שלי. הוא שמר על עצמו ובוזה שהוא שמר על עצמו הוא שמר בעיניי על כלולו".

3 בשעת לילה מאוחרת, אחרי שחזרתי הביתה מהתוכנית, צפיתי שוב בריאיון כדי לוודא שלא דמיינתי. ובכן, לא רק שלא דמיינתי, אלא שבצפייה חזרת שמתי לב לדברים שתוך כדי התוכנית לא קלטתי. כלומר, זה היה אפילו יותר מרגש ממה שזכרתי. למשל, האמירה שלה שהאמונה שאבא שלה גילה בשבי גרמה לו "לחזור הביתה, לא רק בחיים - אלא הרבה יותר חזק ממה שאני זוכרת אותו". וואו. ואז נזכרתי בתהייה שעברה לי בראש בזמן הריאיון: מעניין, היא אמרה שהוא בירך בשבי "בורא מיני מזונות". ממש ציינה את הברכה הזאת. בעצם, מה גרם לו לברך "בורא מיני מזונות"? מילא "שמע ישראל", אני מבין. הטקסט היהודי הכי חשוב. דורות של יהודים מסרו נפשם כשהמילים האלה על שפתם. אבל "בורא מיני מזונות"? ברכות הנהנין זה דבר חשוב, אני חלילה לא מזלזל. הגמרא המפורסמת במסכת ברכות אומרת ש"כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה - כאילו גזול לקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל". אבל, בכל זאת, מה לקיבוצניק חילוני מכפר עזה ולברכת "בורא מיני מזונות"?

Brilliant & co.

רגעים
שמשאירים
חותם

אזהרה: מכיל אלכוהול. מומלץ להימנע משתייה מופרזת

אַרְטִיזַנָל

הרגע בו הקסם של הטבע
פוגש יד אומן שיוצר עבורכם
רגעים מופלאים. לחיים.

אבא לא קומיקאי

"השבת אבדה?" הוא המשיך.

"לא רע."

"וניחום אבליים!"

"אוקיי, בוא תירגע קצת", כווננתי אותו, "ילדים בגילך לא ממש הולכים לניחומי אבליים."

הילד הסתכל עליי מבולבל תוך שהוא מגרד בזיפים שכאמור אני ציירתי לו.

"ועכשיו ספר לנו, איך נראית השבת שלך?"

הילד לקח נשימה כמי שהבין סוף סוף את המשימה.

"אז ככה", הוא פתח, "קודם כול ישתבח שמו ותודה לא-ל וברוך השם".

"מעולה מעולה", התלהבתי כמראיין ואבא בו זמנית.

"את השבת אנחנו מכניסים כמובן כמה שיותר מוקדם כדי להוסיף מחול על הקודש".

"כמה מוקדם?"

"ביום רביעי בצהריים".

"יפה מאוד!" התרשמתי.

"אז בעצם יש לנו יומיים של שבת בזמן שכולם עדיין באמצע השבוע".

"פלאי פלאים", התלהבתי, "אז אתה יותר צדיק משאר המועמדים ביומיים שלמים".

"ארבעה ימים", הוא תיקן אותי, "אנחנו מוציאים את השבת ביום שני".

"מאוד מאוד מרשים, אדון יעקבי הצעיר. ואיך כל זה מסתדר עם הלימודים?"

"אני הולך לבית הספר ועושה הכול בשינוי", הוא שלף.

"פרט לי בבקשה".

"אבא מסיע אותי לבית הספר בנתיב הנגדי, אני כותב ביד שמאל, ויש איתי גוי שאני רומז לו בכל פעם שאני צריך לעשות חילוק ארוך".

"אוקיי... ומה קורה איתכם בשבת עצמה?"

"בשבת אנחנו הולכים לתפילה כמובן, ומיד אחרי התפילה אנחנו עורכים סעודת שבת של חמש שעות שבה אנחנו שרים את כל הזמירות מההתחלה עד הסוף, כולל הפיוטים של הספרדים".

"ומאיפה אתה יודע לשיר את הפיוטים הללו?"

"אנחנו רומזים לגוי והוא שר אותם".

"הוא מבין גדול ביהדות הגוי הזה", התפלאתי.

"כן, אמא שלו הייתה יהודייה".

"טוב, בוא אני אעצור אותך כאן", חדלתי את הסימולציה, "בוא ננסה לא לעשות רושם טוב מדי, אני חושש שזה מוציא אותך לייץ".

"כמו אבא!"

"בדיוק".

לבסוף הוחלט בעצה אחת עם אשתי וחמותה שהילד יכול ללכת לריאיון כמו שהוא ואם למישהו זה לא זורם אז קושיה עליו.

מהון להון הריאיון יצא לדרך, ולהפתעתי היה הרבה פחות מאיים מהמצופה. אפילו לא טרחו למשוש לו את החולצה כדי להרגיש אם יש שם ציצית. בסוף המראיינת סיכמה את הריאיון ואמרה: "יש לך אחלה ילד".

"אנחנו לא אחלה, חילונים הם אחלה!" הילד ירה כמו מתותח והמראיינת הסתכלה עליי במבט תמה.

"בן של קומיקאי", גמגמתי לבסוף, "למה כבר אפשר לצפות".

כאילו רק אתמול אשתי אמרה לי שצריך ללכת עם הבן הבכור שלנו לריאיון לישיבה תיכונית והנה, כבר למחרת זה קרה. פלאי פלאים איך העולם הזה מתגלגל.

בכל אופן, למרות שמתבקש היה שניקלע למערבולת רגשנית שעוסקת באיך שהילד גדל כל כך מהר, השתדלתי להישאר ממוקד ולוודא שהילד אכן יעשה את הרושם הנכון ויתקבל למוסד המבוקש. הרי גם ככה אבא קומיקאי זו לא בדיוק התחלה מבטיחה ברוומה של תלמיד ישיבה צעיר. אז לקחתי את הבן שלי הצידה לשיחה.

"שמע בני מוסר אבין", פתחתי בשיבוץ הולם.

"לא מכיר את הרפרנס", הוא ענה.

נו, ככה הוא בחיים לא יתקבל לישיבה תיכונית.

"אנחנו צריכים לעשות רושם על הישיבה התיכונית כדי להסיט את תשומת הלב מהעובדה שאתה בן של קומיקאי, ולשים פוקוס על העובדה שאתה נכד של רב", דיברתי איתו ברחל בתך הקטנה וגם באותיות קידוש לבנה, כדי לוודא שאיזשהו רפרנס יתפוס.

קודם כול ניגשנו לטפל בלוק החיצוני. פאות היה מאוחר מדי לגדל, אז ציירתי לו זיפים כדי לשוות לו מראה יהודי יותר, והנחתי על ראשו כיפה סרוגה ענקית שיכולה להכיל תחתיה עוד כמה ראשים בני גילו. אשתי לא הסכימה שהוא ילך לריאיון מעוטר בתפילין, אז נאלצנו להסתפק בטלית גדול וחושן משפט כרך ב' תחת הזרוע.

אבל כל זה היה פינאטס, האתגר האמיתי היה לצלוח את הריאיון.

אז ערכתי לילד סימולציה כדי לראות איפה בדיוק אנחנו עומדים.

"שלום אורי חמוד, מה שלומך?" פתחתי.

"אחלה", הוא ענה.

כבר נפלנו.

"אתה אף פעם לא אחלה, ילד", איפסתי אותו, "אתה אולי ישתבח שמו, לפעמים ברוך השם וכשממש משחקת לך השעה אתה השבח לא-ל ותודה לשואל. אבל אתה בטח ובטח לא אחלה. חילונים הם אחלה. אנחנו לא אחלה".

"אבל כששואלים אותך מה שלומך אתה תמיד עונה פגז", הוא הקשה עליי.

"אל תשווה בינינו ילד", הסברתי לו, "צריך לצבור הרבה קילומטראז' של ברוך השם כדי להתחיל להיות פגז. לאט לך".

הילד הנהן, המשכנו בריאיון.

"מה ההורים עושים?"

"אמא קלינאית תקשורת שמתמחה בגמגום ואבא קומיקאי".
"לא, לא, לא", עצרתי אותו מיד, "אבא לא קומיקאי, אבא משמח את עם ישראל כדי לקרב אותם לאביהם שבשמיים באמצעות השמחה שהיא השלמות לפי המהר"ל בנתיבות עולם".
"בוויקיפדיה כתוב שאתה קומיקאי".

"אתה לא יודע מה כתוב בוויקיפדיה כי אין לנו אינטרנט בבית, רק מלא מלא סטים של משנה ברורה בגדלים שונים".

"אבל יש לנו אינטרנט בבית", הוא אמר לי מבולבל.

"חמוד שלי, השאלה היא לא מה יש לנו בבית ובאיזו דרגת חסימה, השאלה היא לאן אנחנו שואפים, אתה צריך להראות למראיין איפה הלב שלך נמצא".

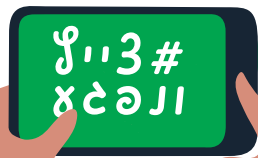
הרגשתי שהאסימון מתחיל לאט לאט ליפול. חזרנו לסימולציה.

"אז מה התחביבים שלך, אורי?"

"אה... לימוד תורה?" הוא ניסה.

"מצוין".

קודם כול ניגשנו לטפל בלוק החיצוני. פאות היה מאוחר מדי לגדל, אז ציירתי לו זיפים כדי לשוות לו מראה יהודי יותר, והנחתי על ראשו כיפה סרוגה ענקית שיכולה להכיל תחתיה עוד כמה ראשים בני גילו. אשתי לא הסכימה שהוא ילך לריאיון מעוטר בתפילין, אז נאלצנו להסתפק בטלית גדול וחושן משפט כרך ב' תחת הזרוע

- היי, נשמח לברכה להכתרה, מתים עליך אצלנו
- איך קוראים לי?
- אה... נדב?
- קרוב
- מתן?
- מתרחק
- יהונתן רוזנהק!
- להתראות לנצח

זה כל כך אנחנו להסכים לטרנספר בדיוק כשלאר העולם נמאס לקלוט מהגרים

צריך למצוא את האחראים לניסיון הפיגוע בבת ים, אחרת איך נדע לאן לשלוח את משאיות הסיוע ההומניטרי

בכל פעם שאשתי מתחקרת אותי לגבי מה אמא שלי אמרה עליה אני מסמן לבן שלי שייכנס עם פתק ויגיש לי אותו, מביט בפתק בפנים חמורות סבר ומבקש לצאת מהחדר מסיבות ביטחוניות חסויות. לא עבד עדיין

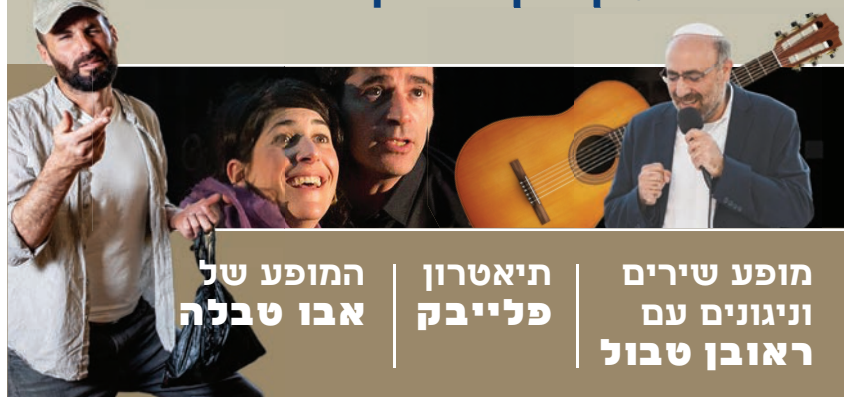
מרחב נשימה

לעבור את המסע הזה יחד

תכנית ייחודית מבית אשכולות לגברים ממשפחות הגבורה ממלחמת חרבות ברזל

הנופש מיועד
לאבות/אחים/סבים
שכולים בלבד

בואו לתת רגע לעצמכם
לנשום, להתחזק, להתאוורר
בפסק זמן מרענן בים המלח

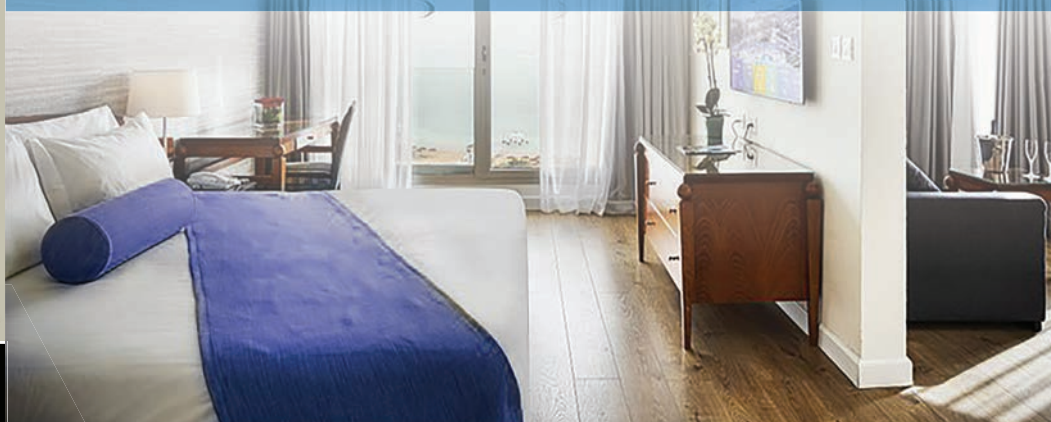

המופע של
אבו טבלה

תיאטרון
פלייבק

מופע שירים
וניגונים עם
ראובן טבול

במלון ENJOY ים המלח

שני-רביעי | י"ז-י"ט באדר תשפ"ה

17-19.3.25

יחיד בחדר של 3 - 900 ₪

יחיד בחדר זוגי - 995 ₪

יחיד בחדר - 1600 ₪

מחירים
מסובסדים
לפנסיון
מלא:

הסעות בתשלום מירושלים ומתל אביב בהרשמה מראש
מספר המשתתפים מוגבל

מגוון סדנאות איכותיות:
ליאור אנגלמן | טיפול באמנות
מוזיקה | טיול | פסיכודרמה
כתיבה | שוקולד | יצירה
סדנת קוקטיילים

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

החיים שלנו תותים

מתישהו נמגר את חמאס. לא עכשיו, כי רמדאן. ואדר. ומארס טורקי. מוכרים לנו כל כך הרבה אשליות, למה שלא נקנה עוד אחת

שכל פשעם הוא שהם מרעיבים את החטופים שלנו. גם למלחמה יש כללים וחייבים לכבד אותם, אפילו האויבים הכי מרים שלנו אף פעם לא תקפו אותנו בחגים, בטח לא ביום הכיפורים כשצמנו. מה עוד שהשנה רמדאן יוצא בדיוק על חודש אדר וזה צירוף מאוד בעייתי. זה תמיד בעייתי. לפני שנתיים רמדאן יצא בניסן וזה היה בעייתי, כי ידוע שהיהודים נעשים אלימים לפני פסח בגלל הסיפור הזה עם המצות והדם, אתם יודעים. לפני ארבע שנים היה ממש בעייתי כי רמדאן יצא באייר וזה תסכל את הפלשתינים בגלל הנכבה והמנגל והחארטה, אז הם היו חייבים להתנפל על היהודים ולעשות בהם שפטים. לשבחם ייאמר שהם עשו את זה רק בשלושה מקומות - לוד, עכו, וכל שאר הארץ. אבל השנה הצירוף של רמאדר, רמדאן ואדר, ממש ממש בעייתי. קודם כול בגלל שמאוד פוגע במוסלמים שהיהודים שמחים בפורים או בכל תאריך אחר. שנית, כידוע היהודים הרגו פעם בשושן הבירה 500 עמלקים שרצו להשמיד אותם וזה מאוד לא מוסרי. שלישית, נערי גבעות קיצוניים נוהגים לשיר באדר את הלהיט "אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם" וזה כבר ממש, אבל ממש פוגעני. לשנוא את היהודים זה בסדר. אבל שהיהודים ישלטו בשונאיהם? לאן נגיע?

הסופ"ש המחומש

מה עוד שהשנה יש פורים משולש ובמגן דוד יש שני משולשים, אז ברור שהמוסלמים יעלבו. שלא לדבר על הסופ"ש המחומש, שבו נפגשים גם תחילת רמדאן, גם ראש חודש אדר, גם פרשת תרומה (הפלשתינים, כמו ארגוני שמאל ישראליים מוסימים, חיים יפה מתרומות), גם פרשת שקלים (הם מעדיפים אירו ודולרים אבל גם שקלים זה בסך הכול בסדר) וגם ראש חודש מארס. אז מה, דווקא עכשיו נעשה לחמאס מארס טורקי? אתם עד כדי כך רוצים להסתכסך עם ארדואן?

ובסופו של דבר רמדאן הוא הרי חודש של הזדככות פנימית, אחווה עולמית והושטת יד לשלום לכל אדם באשר הוא, ולא משנה אם הוא מוסלמי או שהוא התאסלם. אדר, לעומת זאת, הוא חודש מבולגן עם הרבה יין (פוגעני, אסור למוסלמים) ויהודים שמעייזים לשמוח למרות כל הצרות (מזעזע). לכן ראשי מערכת הביטחון, שממש בכלל לגמרי לא שבויים בשום קונספציה, מזהירים שזה לא הזמן לתקיפה בעזה אלא למתן הקלות מפליגות לפלשתינים, הסרת מחסומים וריבוי פיגועים כמיטב מסורת רמדאן המבורכת.

גם בשנה שעברה היה רמאדר, רמדאן ואדר ביחד, וגם אז עשינו פוס משחק ולא תקפנו בעזה. אחר כך לא תקפנו כי היה פסח, אחר כך יום העצמאות, אחר כך ביידן איים עלינו, אבל אז, אוהו, נכנסנו לרפיח והראינו להם מה זה. תראו איזה ניצחון מוחלט השגנו.

עובדים עלינו. מוכרים לנו תותים וקובים, פרחים נבולים, חלומות נכזבים על שלג. ואז, כשמוזג האוויר טיפה מתחמם, השלג נמס ונשארות רק שלוליות. כשהמוזג שלנו טיפה מתקרר הזעם שוכך, וגם אנחנו שוכחים מה עשו לנו ושוב משכנעים את עצמנו שאין מה לעשות, אנחנו לא כמוהם, עדיפים ייסורי השלום מבלה בלה בלה בלה, ובעצם חמאס למד את הלקח ולא כזה נורא אם נחזור לחיות כמו קודם כי עכשיו הוא באמת מורתע. בסוף נחזור להילחם בהם וחמאס לא יהיה בעזה. לא עכשיו, כי צריך למצות את העסקה. אולי אחרי רמדאן. או החגים. עוד לא ברור אילו. כשאילל זמיר ייכנס לעניינים. כשיסתיימו התחקירים. אחרי החורף. כשהשלג בסהרה יפסיר. כשצה"ל יהיה מוכן. כשיסתיימו משפט נתניהו. ויתחיל משפט חדש. כשיבוא המשיח. מתישהו, נראה כבר. מתישהו רוצה תותים? ●

עובדים עלינו, מערבבים אותנו, ממש כמו קופסאות של תותים. אילוסטרציה

השנה הצירוף של רמאדר, רמדאן ואדר, ממש ממש בעייתי. קודם כול בגלל שמאוד פוגע במוסלמים שהיהודים שמחים בפורים או בכל תאריך אחר. שנית, כידוע היהודים הרגו פעם בשושן הבירה 500 עמלקים שרצו להשמיד אותם וזה מאוד לא מוסרי. שלישית, נערי גבעות קיצוניים נוהגים לשיר באדר את הלהיט "אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם" וזה כבר ממש, אבל ממש פוגעני

אי שם בארץ, בבית אריזה קטן, עובד האיש העסוק ביותר במדינה. הוא עסוק יותר מראש הממשלה, יותר מהפצ"רית, אפילו יותר מארגוני שמאל שמכנים עתירות לבג"ץ בדרישה לאסור על תושבי עזה להגר, או לפחות לאפשר להם להגר לישראל. העובד של בית האריזה נושא על כתפיו אחריות כבדה: הוא עובר בין פסי הייצור ומוודא שבכל קופסה יש לכל היותר ארבעה תותים ראויים למאכל. לפעמים שולחים אותו לקו הייצור של עגבניות השרי, שם הוא מערבב עגבניות בשלות עם עגבניות ירוקות כדי שללקוחות יהיה מעניין בצלחת. פה ושם הוא מתגבר את ענף הלול ודואג שבכל תבנית תהיה כמות יפה של ביצים שבורות, או מלוכלכות, או גם וגם. אומרים שהוא זה שהמציא את הנוסחה הסודית שגורמת לאבוקדו לא להתרכך מהר מדי, או לעולם לא, המאוחר שבהם.

בטוח שיש משרה כזאת, אחרת אי אפשר להסביר למה בכל שבוע אני קונה קופסת תותים אדומים, בוהקים ובשלים, וכשאני מוציא אותם בבית הם הופכים בן רגע לעיסה של גומי לעיסה. בטעם תות כמוכן. אלא אם כן אני קונה תותים בתפוזרת, בוחר אותם אחד-אחד, והם באמת שומרים על טריות רעננה עד שאני מגיע הביתה, ורק אז הופכים לפלסטיקים חסרי צורה וטעם. לא נעים להודות, אבל צריך להכיר בעובדות: עובדים עלינו. מערבבים אותנו. מוכרים לנו מוצר ובפועל דוחפים לנו משהו אחר לגמרי.

הנה למשל קורל, הסערה ההיא שהחזאים הנרגשים טחנו לנו עליה את השכל במשך שבועיים וכל חצי שעה הפליגו בתיאורים של כמה אנחנו הולכים להיות פינלנד. בסוף באמת היה קר מהרגיל ופה ושם ירד קצת שלג שלא נערם, מה שמעורר את החשד שאולי מערימים עלינו. שבועיים מתפלספים פה על מודלים וכמויות משקעים, בסוף לא קורה שום דבר ומי שנשארים עם משקעים זה אנחנו. וגם עם השאלה הלא פתורה איך זה שבהרי גוש עציון לא ירד שלג ובעפולה בירת העמק כן, אבל הוא לא נתפס. גם המצב שלנו לא נתפס.

שנה וחמישה חודשים אנחנו נלחמים פה ועדיין חמאס שולט בעזה. לא נתפס. מבטיחים ניצחון מוחלט אבל מכניסים לעזה עוד ועוד אספקה שוטפת. לא נתפס. והרצי מתנצל בפני התצפיתניות על כישלוננו המחפיר כרמטכ"ל, ורגע אחר כך נוסע לארצות הברית לקבל מדליית הצטיינות. מי יכול לתפוס את זה?

חיים של חילוץ עצמות

מוכרים לנו אשליות, מרמים אותנו. מבטיחים תותים, מקיימים סמרטוטים.

השבוע ראש הממשלה שוב הבטיח בפומבי שיהיה ניצחון מוחלט. חלאות המין האנושי מעזה מתעללים בחטופים שלנו בלי הפסקה, ואנחנו כל כך מנצחים שאנחנו לא מסוגלים להחזיר אותם הביתה בלי לרדת על הברכיים ולשחרר אלפי רוצחים. אנחנו כל כך מנצחים שבשבת שעברה, כשאמרנו את ברכת החודש, גיליתי שבמציאות ההווה שבה חמאס מתעלל בגופות, המילים "חיים של חילוץ עצמות" מקבלות פתאום משמעות נוספת, מצמררת. החיים שלנו תותים: מבטיחים לנו גדולות ונצורות, מפתים אותנו בקמפיינים ובמארוזים יפים, ורק כשפותחים את הקופסה בבית מבינים ששוב נפלנו.

אבל עכשיו, כך אומרים, הכול יהיה אחרת. נפטרנו מביידן, פיטרנו את גלנט, מחליפים רמטכ"ל, יום אחד נחליף את ראש השב"כ ואולי, אם ממש יהיה לנו אומץ, אפילו את היועמ"שית. אבל קודם כול אנחנו הולכים להיכנס בחמאס חזק-חזק. זאת אומרת לא עכשיו, כי השבוע, אם לא שמתם לב, מתחיל רמדאן. ואנחנו לא רוצים שיאשימו אותנו שאנחנו נלחמים באנשים רעבים

food
appeal®

Love at first cook

פורים שמח!

משלוחי מנות מכובדים
ושולחן חג שלא יפסיקו לדבר עליו!

סמ 3 אחסוניות על מגש 750 מ"ל
CLEAR & FRESH

₪99 ~~₪249~~

מארז חגיגי לעיצוב שולחן החג

₪129 ~~₪499~~

המארז כולל:
מפה מוקה | ראנר לבן
6 מפיות לבנות

דיספנסר זכוכית
לשתייה קרה
MAISON | ליטר 3

₪149 ~~₪349~~

רוסטר JUMBO עם מכסה ארומטי 9,8 ליטר
BLACK MARBLE

₪199 ~~₪299~~

מגוון מארזי צלחות

60%

מארז חיתוך 5 חלקים CLASSIC

המארז כולל:
סכין גרזן 20 ס"מ
סכין סנטוקו 18 ס"מ
סכין קילוף, קולפן ומשטח חיתוך

₪129 ~~₪399~~

מותג על במחיר מנצח!

בחירת הצרכנים
מותג על 2024

סטייל בינלאומי
ועיצוב חדשני

טכנולוגיית ייצור
פורצת דרך

איכות ועמידות
לאורך שנים

לרשימת החנויות המלאה

FOODAPPEAL-ONLINE.COM

*בתוקף עד ה-13.3.25 או עד גמר המלאי *מהמגוון שבמבצע
*לחברי מועדון ומצטרפים * ללא כפל הנחות * מ.ל.ח.

ימים אחרונים

לטריופל של עזר מציון!

אל
תפסידו!

תרמו

200 ₪ X 12 חודשים

קבלו

1 **300 כרטיסי הגרלה**
(שתוכלו לפזר על כל הפרסים!)

2 **השתתפות חינם בהגרלה**
על 100,000 דולר!

3 **מגהץ קיטור**
או 1,100 ₪ למימוש בכיתן
ללא הגרלה

והכי חשוב
תצילו חיים!

זה הזמן להציל חיים להשתתף בהגרלת פרס מציל חיים של 'עזר מציון', לתמוך בחולים ובמשפחות, להגדיל את המאגר הלאומי לתורמי מח עצם, ועל הדרך לזכות בפרסים מדהימים

רוכשים כרטיסים < מצילים חיים < זוכים בפרסים!

לרשימת הפרסים ולהשתתפות בהגרלה: **2236* | ami.org.il**

"לא תצאו מפה כמו שנכנסתם"

—
הכתבה כוללת
תיאורים קשים
לקריאה
—

מי שעובר עם שמעון אלקבץ את הסיור בחורבות כפר עזה, מצליח כמעט לראות לנגד עיניו את הרוגי הקיבוץ מהבוקר ההוא, לשמוע את הזעקות, להריח את העשן ולהיזכר למה מסוגלים חיות האדם מעזה. אלקבץ, איש תקשורת בכיר ותושב הקיבוץ ששכל את בתו סיון בטבח, תובע כבר שנה וחצי את המובן מאליו: שינוי מהותי בצמרת הדרג המדיני-ביטחוני והתפטרותם של כל האחראים למחדל הכבד ביותר שידעה מדינת ישראל

הדס צורי // צילום: לירון מולדובן

"הייתי מפקד גלי צה"ל, האמנתי בכל ליבי שהצבא מגן עלינו". שמעון אלקבץ

שמעון אלקבץ עומד על חומת אבנים נמוכה במרכז קיבוץ כפר עזה ואומר לקבוצה הגדולה שנושאת אליו עיניים: "אני עומד על החומה כי אני לא אדם גבוה וחשוב לי שכולכם תשמעו אותי". כשהוא מצטט לאחר מכן את הנביא יחזקאל שמדבר על החובה של העומד בשער להתריע מפני החרב, הוא נראה בעיניו, בעמידתו על החומה, כמי שלקח על עצמו להיות המתריע בשער ולעשות ככל יכולתו כדי שהזוועות לא יישכחו ושהלקחים יילמדו.

אלקבץ, בן 58, נשוי לענת. עד לפני כשנה וחצי הוא היה אב לארבעה. בשבת שמחת תורה של 7 באוקטובר נרצחה בתו הצעירה סיון בדירתה שבכפר עזה, שם התחבאה ממפלצות החמאס יחד עם בן זוגה נאור חסידיים. כעת הוא מביא קבוצות של מבקרים למיצג שהעמידה אשתו ענת בבית הקטן של סיון. השם התמים "הבית של סיון" אינו מסגיר את גודל הזוועה שאלה נחשפים המבקרים במיצג.

לאחר הטבח ניסתה המשפחה למנוע מענת להיכנס לשכונת 'דור צעיר' ולדירה שבה נרצחה סיון ולראות במו עיניה את הזוועות, אבל ענת התעקשה. היא הגיעה לשכונה, נכנסה לבית הראשון בשורה, הבית של סיון, והתחילה לתעד את כל מה שראו עיניה. בזמן התיעוד ענת דיברה אל סיון כאילו היא נוכחת. מהצילומים הללו ומהסרטון שבו נשמע קולה של ענת משוחזרת עם סיון הורכב אחר כך המיצג כולו.

העתק־הדבק לתרפ"ט ואושוויץ

"אני מתחיל את השיחה עם מי שמגיע לכאן באמירת תודה", פותח אלקבץ את הסיוור. "מבחינתי זה לא מובן מאליו שאתם מגיעים לכאן ורוצים לראות בעיניים, להרגיש בלב ולשמוע באוזניים את מה שיש לנו להגיד ואת מה שעברנו פה בשבת של השבעה באוקטובר. חשוב לי שאנשים יראו את מה שחווינו. על כורחכם אתם תהיו עדים ואתם לא תצאו מפה כמו שנכנסתם".

והוא צדק. בגיל 16 לקחו אותנו לסיוור במחנות ההשמדה בפולין. אני זוכרת שהיה לי קשה להתחבר לכל מה שראינו שם, אולי בגלל גילי הצעיר אבל גם בגלל הריחוק ההיסטורי והגאוגרפי ובגלל שהכול היה מאוד מסודר ומוזיאוני. הסיוור בכפר עזה הוא בבחינת "קול דמי אחיך צועקים אליי מן האדמה". ההרס, טירוף השנאה והאלימות, ושכונות המרצחים שנשקפות ממרחק לא רב, שם עדיין מוחזקים גם אלה שנחטפו מהשכונה ההרוסה, הם עדות מטלטלת וקשה מאוד. אלקבץ צודק גם כשהוא מתעקש שלא ישפצו את השכונה ולא יעלימו את הראיות. כולם חייבים לראות את זה כי אסור לשכוח, לא את הנרצחים ולא את הרוע שנשקף מכל פינה.

"קוראים לי שמעון אלקבץ", ממשיך אלקבץ את ההדרכה, "ואני אבא של סיון, שממש במרחק של 200 מטר מפה, בשכונת דור צעיר, המפלצות של החמאס שלפו אותה ואת החבר שלה נאור מתחת למיטה וטבחו בהם". הוא לא עושה הנחות למאזיניו ולא חוסך מהם את תיאורי הזוועה: "המקום שאנחנו נמצאים בו, רחבת הדשא הזאת, שקקה חיים בסך הכול עשרה ימים לפני הטבח. היא הייתה מלאה באנשים, נשים וילדים לבושים לבן". הוא מצביע על בית הכנסת הסמוך ואומר: "רבים התפללו כאן בחגי תשרי. התקיימו פה תפילות ראש השנה ותפילות כיפור, אבל בשבת של השבעה באוקטובר כל הרחבה הייתה מלאה בגופות של חברי כיתת הכוננות שנרצחו בדם קר".

אלקבץ נותן למאזינים לעכל את שתי התמונות שתיאר ואת המשמעות שלהן וממשיך: "לקיבוץ כפר עזה נכנסו בשמחת

צילום: אבשלום ששוני פלאש 90

"היהירות והשחצנות של בכירי הצבא גרמו להם להעליב את החיילות שלנו ולא להקשיב להן". התצפיתניות ששוחררו משבי חמאס

שקט". הוא מספר על קהילה מדהימה שקיבלה אותם בחיבוק ועל הילדים שבאו אחריהם: נדב הבכור, איש צבא וקצין ביחידות מיוחדות, מתגורר עם משפחתו במבשרת ציון, אבל גיא, נועה וסיון באו לגור בקיבוץ, כל אחד בבית משלו.

אנחנו נכנסים לבית היפה של שמעון וענת בשכונת ההרחבה בקיבוץ. מרחוק הכול נראה פסטורלי: בתים פרטיים יפים, מדשאות, גינות פורחות, אבל במבט שני רואים שעל כל הבתים יש סימנים של תרסיס שחור, אדום או צהוב המעידים על הטיהור שערכו שם צה"ל וגם אנשי זק"א שטיפלו בחללים. הבית של שמעון וענת ארוז בניילונים ועומד ריק. כל החפצים מכוסים ומחכים בסבלנות. הקיבוץ עומד בשיממונו, ושלט על השער הצהוב מכריז כי זהו שטח צבאי סגור.

"הם חדרו משש נקודות בגדר, וכבר ברבע לשבע רצחו את משפחת קרץ, משפחה שלמה. זה הבית שלהם פה", הוא מראה לי. "אבא, אמא ושלושה ילדים".

ההודעה האחרונה של סיון

בליל שמחת תורה תשפ"ד, כל הילדים היו אצל שמעון וענת וחגגו להם יום נישואין מספר 36. בשש וחצי בבוקר התחילו האזעקות. "סיון הייתה בחדר שלה עם נאור. עד הרגע האחרון היא לא אמרה לנו שיש מחבלים אצלה בבית כדי לא להדאיג אותנו". הודעת הוואטסאפ האחרונה שלה הייתה ב'11:12: "אבא, תבטיח לי שאתה בסדר, שאמא בסדר, שנועה וגיא בסדר". ההתכתבויות שלו עם סיון באותו בוקר תלויות בגדול על קיר הבית במיצג "הבית של סיון". במסגרת העבודה על הסרט הוא גילה שממש באותה דקה העבירה סיון הודעה לקבוצה של השכונה בזו הלשון: "הם אצלי בבית. עזרה דחוף!"

סיון למדה מדעי המחשב, בחורה צעירה עם המון חלומות. תמיד ניסתה לעזור ולסייע להוריה ולמשפחה, עדינה ומסודרת. היא אהבה מאוד את הדירה הקטנה שלה בקיבוץ ותכננה עתיד עם נאור. בשש וחצי בבוקר שמעון וענת נכנסו לממ"ד, ולאט לאט התברר גודל האימה. הם קשרו את דלת הממ"ד עם כבל והתחילו לשמוע קולות של ירי בצורות. הקשר עם סיון ונאור נותק לקראת הצהריים, הן גיא והשכן שלו התארגנו לשמירה על הנשים והילדים בממ"ד ונועה הייתה סגורה בממ"ד בביתה עם הכלבה, עד שגם אליה הגיעו

"יש כאלה שאומרים שצריך לשלוח אותם לכלא. אני לא שם. אני רוצה לעשות תיקון והפקת לקחים. הרצי הלוי הולך הביתה עכשיו. בתוכניות הבוקר שלי ברדיו דרום קראתי לו כמה וכמה פעמים להתפטר, ביקשתי ממנו שיבוא לבית של סיון ושיתפטר משם, לא מהבוקר שלא תפקד. אני לא אפסיק לעשות את זה עד שאחרון האחרים לטבח ילך הביתה"

שלהם - קורס מש"ק ת"ש, תצפיתניות, טייסים בחיל האוויר, שריזן. אנחנו גאים ומתרגשים מהשירים של אריק איינשטיין ויהורם גאון ומהצעדה והמסדר והדגלים שמתנופפים ברוח, אבל בסוף לא מקשיבים להם. מאיימים עליהם: 'אם את לא סותמת את הפה ומפסיקה להטריד אותי, אני מעמיד אותך למשפט'. אנחנו לא יכולים להסכים לדברים האלה. הילדים שלנו הם הדבר הכי יקר שלנו! בואו נעשה את הדבר הכי מתבקש ונקשיב להם. אנחנו לא צריכים לחיות בפחד, בתחושה שמישהו מחר בבוקר יכול לשחוט אותנו. אנחנו צריכים לדעת שזה מה שהם רוצים, זה מה שהם תמיד רצו ואנחנו צריכים לסמוך על עצמנו". "אתה כועס", אני אומרת לו. הוא נאנח: "הייתי מפקד גלי צה"ל. האמנתי בכל ליבי שהצבא מגן עלינו".

ב'ארבעה בתים וגעגוע", הסרט שיצר אלקבץ והוקרן בקשת 12, הוא מספר על רגשות האשמה שיש לו על שהביא את משפחתו לגור בכפר עזה לפני כשש שנים. "ענת ואני בכלל לא היינו הטיפוס של הקיבוצניקים. גדלנו בבאר שבע, אני גדלתי בשכונה ד'. הגענו לפה מאשדוד כי רצינו לעשות שינוי. עד כמה שזה נשמע מוזר כעת, מצאנו פה

מנהל קול ישראל, מפקד גלי צה"ל, מנכ"ל רדיו תל אביב וסמנכ"ל רדיו בתאגיד. יש לו קשרים בכל המקומות הנכונים, אך כל אלה לא היו שווים דבר בשבת ההיא. "זה לא שינה מי אתה ומה אתה. שום קשרים לא עזרו בשבעה באוקטובר. זו הייתה גזירה שאי אפשר להסביר, אירוע ברמה תנ"כית", הוא אומר לי. לקבוצה הוא אומר: "הם שוחטים אותנו בכל מקום שבו נהיה רק בגלל דבר אחד: בגלל שאנחנו יהודים. יש כאלה שלא נוח להם לשמוע את זה, אבל זו האמת. זה לא קשור לימין ולשמאל. אני הייתי מה שקוראים 'בכיר בתקשורת', ואני אומר לכם שאם הייתם שמים את רביב דרוקר וכן כספית יחד עם עמית סגל וינון מגל בסירה אחת בויקים באותה שבת, הם היו שוחטים את כולם. הדם של אלה היה מתמוזג עם הדם של אלה".

הוא מבקש מכל אחד מהשומעים להתחבר לסיור מהמקום הכי אישי ופגיע: "תחשבו על השיחות שאנחנו עושים עם הילדים שלנו: 'אבא, אתה יכול לאסוף אותי מהרכבת?', 'אבא, איזה מבאסת המורה הזאת' ו'אבא שיחקתי אותה, אני משרת עכשיו ביחידה שרציתי'. זה השיח שלנו איתם. כשעזתי מתקשר לאמא שלו, הוא אומר לה 'א' אומי, רצחתי עשרה יהודים', והיא אומרת לו 'אני מברכת אותך, חבל שלא הייתי איתך'. צעיר עזתי יושב בקור רוח מקפיא ואומר לחוקר של 504: 'אני אנסתי אותה, אבא שלי אנס אותה, בן דוד שלי אנס אותה ואחר כך אבא נכנס לחדר והרג אותה'. אלה המפלצות שאנחנו מתמודדים מולם".

"הרבה מאוד פעמים אנחנו טועים לחשוב שאם הם נראים כמונו אז הם באמת כמונו, ואחר כך כשאנחנו רואים שבגני הילדים שלהם נמצאים כל הפצצות, הטילים והנשקים, יש לנו פרצוף מופתע. למה?" הוא תוהה. "הרי הם בעצמם אומרים את זה, הם גדלים לתוך זה, מחנכים לזה. רק תקשיבו להם. הם אומרים את זה בצורה מאוד ברורה ולא מתחבאים מאחורי נימוק או מעטפת".

הכעס והכאב על התעלמות הצבא מכל הסימנים המקדימים ניכרים בדבריו: "אנחנו לוקחים את הילדים שלנו לבקום מיד כשהם מסיימים את הבגרות, ואנחנו באים לסיום הקורס

תורה קרוב ל-600 מפלצות של חמאס. עוד מעט אתם תראו את הקירבה הבלתי מתקבלת על הדעת והלא נתפסת של ג'אליה, בית לאהיא ובית חאנון. משש וחצי בבוקר הם נכנסו לקיבוץ והשתלטו עליו, ורק ביום רביעי ב'11 בבוקר הודיע דובר צה"ל שהקיבוץ חזר לשליטה של ידיים ישראליות. במהלך השבת ההיא נרצחו כאן 64 ילדים וילדות, הורים, סבים וסבתות, משפחות שלמות. המפלצות שרפו בתים, ערפו ראשים, רצחו, אנסו, חיללו גופות. הם לא הסתפקו רק בלרצוח אותנו, הם רצו לעזור בנו פחד ולהשפיל אותנו".

נראה כי אלקבץ מבקש לחרות בזיכרון שומעיו את מה שהתחולל בשטחי מדינת ישראל הריבונית, בעלת הצבא החזק במזרח התיכון, ואת עומק הרוע שנחשף במלואו כיעורו. "ילדה קטנה רואה את סבתא שלה מתבוססת בדמה. היא מבוועתת מאימה, כשמעליה עומד מחבל עם קלצ'ניקוב בסלון של הסבתא, והכול מושדר בפייסבוק של הסבתא". הוא לוקח נשימה ואומר: "ילדה בת 23, הילדה שלי, כותבת 'דחוף עזרה! הם אצלי בבית' ואין עזרה. אף אחד לא בא".

הזעזוע שהוא מתאר נובע הן מהזוועות שחוללו הנאצים מעזה, אך במידה לא פחותה מהעובדה שמדינת ישראל וצבאה לא באו להגנת הנטבחים חסרי האונים. "הם עשו העתק הדבק למה שעשו לנו בפרהוד בבגדד, בפרעות תרפ"ט, בקישינב ובאשוויץ: שורפים, אונסים, כורתים איברים לאימהות לעיני הילדים שלהן. בעוד הנאצים התאמצו להסתיר את המעשים שלהם, העזתים הסתובבו עם מצלמות על המצח והעבירו בשידור חי את כל הזוועות כדי להשפיל ולעורר פחד. בקישינב ובתרפ"ט, בשואה ובפרהוד, לא היה צבא, לא היה כוח מגן יהודי, לא הייתה מדינה ולא היה דגל. אבל גם בשבת ההיא לא היה צבא ולא הייתה מדינה. הייתה רק תחינה גדולה: איפה הצבא? ואין צבא. נכון, היו פה מעשי גבורה לא נתפסים, אנשים שלקחו נשקים אישיים ובאו לעוטף כי שמעו שטובחים באחים ובאחיות שלהם, שוטרים שלא חיכו לשום פקודה. נהרגו פה לוחמים מהיחידות הכי מובחרות. אבל צה"ל הרשמי נכנס לקיבוץ רק בארבע וחצי, ורק בסביבות שבע בערב הם התחילו לנוע לעבר השכונות".

"שום קשרים לא עזרו בשבעה באוקטובר"

אלקבץ הוא איש תקשורת ותיק ובכיר. הוא היה

צילום: באדיבות המשפחה

"לא רצתה להדאיג אותנו עד הרגע האחרון". סיון אלקבץ הי"ד

משרד ההתיישבות
והמשימות הלאומיות

(ע"ר)

אשכולות

מרכזי הסיור והתודעה של ישראל

כהמיוזג כטכילק
מבית אשכולות

מרחב נשימה

5 נופש נשים מפנק
במלון ENJOY ים המלח

נופש מסובסד לנשות, אמהות
ואחיות של פצועי מלחמת
חרבות ברזל. בואי לקבל כלים
להתמודד עם תקופה מאתגרת
באווירה חמה ומעודדת.

מגוון סדנאות איכותיות:

יוגה | זומבה | פסיכודרמה
כתיבה | טיפול באמנות |
שיאצו | תיאטרון פלייבק |
מקרמה | שוקולד | איפור |
ליבוד | מודעות | סיור

ט.ל.ח. ייתכנו שינויים בתכנית

ראשון - שלישי | כ"ג-כ"ה אדר תשפ"ה
23 - 25.3.25

יחיד בחדר של 3 - 900 ₪

יחיד בחדר זוגי - 995 ₪

יחיד בחדר - 1600 ₪

מחירים
מסובסדים
לפנסיון
מלא:

מספר המשתתפות מוגבל
הסעות בתשלום מירושלים ומתל אביב בהרשמה מראש

להרשמה ולתכנית המלאה: www.eshkolot-il.com || לפרטים: 053-4683128

המחבלים. "קרה לנו נס", אומר הבן נדב בסרט. "היינו מאוד קרובים לאסון כפול". המחבלים נכנסו לביתה של נועה וניסו לפתוח את דלת הממ"ד. בשלב מסוים הם התייאשו וויתרו והבן נדב הצליח לכוון לבסוף כוחות שחילצו את אחותו לקראת הערב.

בשכונת דור צעיר שבה התגוררה סיון התנהל קרב של ממש. לשכונה הגיעו מחבלים רבים, ורוב תושביה נרצחו או נחטפו. מהשכונה הזאת נחטפו אמילי דמארי, דורון שטיינברכר והתאומים גלי וזיו ברמן. הסיור בשכונה חושף את המבוקרים לרמת ההרס והאכזריות: הבתים שרופים והרוסים. סימני ירי בכל מקום, על הקירות ועל התקרה. על הקירות נכתב "שרידי אדם על הספה", "מחבל בבית". כתובות באנגלית ובעברית מבהירות כי "כאן נרצח באכזריות" שם של צעיר או צעירה ו"מכאן נחטף" צעיר או צעירה אחרים.

מתי הגיע אליכם הצבא?

"בלילה", הוא אומר. "כשהלוחמים חילצו אותנו, ענת סירבה לצאת ואמרה: 'אני לא יוצאת מפה עד שאני לא יודעת מה קורה עם סיון'. המג"ד התחנן: 'זו סכנת חיים, את מסכנת גם את החיילים! הקיבוץ שורץ מחבלים'. בסוף היא הסכימה לצאת. יצאנו בשיירה מאובטחת, ארוכה, של זקנים וילדים, נשים וגברים מבוהלים ומוזעזעים". בסרט נועה מספרת שלא העזה להסתכל על מה שקורה מסביב בזמן שיצאו מהקיבוץ והקפידה להסתכל רק קדימה, עד שאחיה גיא אמר לה: "קחי את הכלבה על הידיים! תראי על מה היא דורכת!". הכלבה דרכה בתוך דם. הם נסעו נסעה לבאר שבע, לאחותה של ענת, אבל כבר בסביבות שש בבוקר חזרו לאלונית שבכניסה לקיבוץ כדי לחכות לסיון. "הקימו פה חמ"ל, וכל הלוחמים שנכנסו להילחם יצאו מפה", אומר אלקבץ כשאנחנו נפגשים באלונית. "גם את הפצועים הביאו לכאן. היו פה כוחות גדולים של צבא, ובקיבוץ התנהלה לחימה שלא נגמרת, אש תופת. ביום ראשון עדיין חילצו מפה חברי קיבוץ בקומנדקרים משוריינים".

למה ציפיתם כשחיכתם שם?

"קיוונו שאולי נראה אותה, שאולי יוציאו את סיון ואת נאור, אבל זה לא קרה. בצהריים הגיע קצין ביחד עם הבן שלנו ואמר שלפי הידוע לצבא, הוציאו שתי גופות מהבית של סיון. מאוחר יותר התברר שזה לא היה נכון, כי רק ביום רביעי הוציאו את הגופות, אבל זה מה שגרם לנו ללכת. היינו

בהמתנה אצל אחותה של ענת עד יום שישי, וביום שישי ב־12 בצהריים קיבלנו הודעה שזיהו את הגופה שלה במחנה שורה. שלוש שעות אחר כך כבר עשינו את ההלוויה, וביום ראשון הייתה הלוויה של נאור".

בתפקיד הנביא יחזקאל

אתה מגדיר את עצמך אדם מאמין. מה הקשר שלך עם הקדוש ברוך הוא מאז? "היו לי שאלות קשות מאוד, בטח בחודשים הראשונים", הוא מודה, "אבל ענת נמצאת במקום אחר, ומהרגע הראשון היא חיברה את עצמה לעולמות היהדות כדי לשאוב כוחות. אני ניסיתי להסיט את הכעס והשאלות לעשייה. זה לא אומר שאני כבר לא שואל את עצמי את השאלות האלה, אבל אני מבין שהסיפור הזה הוא סוג של הסתר פנים, כי אי אפשר להסביר עיוורון כל כך גדול אצל כל כך הרבה אנשים ופגיעה בכל כך הרבה בתיים. זה לא נתפס! איפה הבן־אדם היחיד שהיה צריך להדליק את האור? כשחנכו את האנדרטה שהולכת לקום בכנסת אני הייתי נציג המשפחות, אמרתי קדיש ודיברתי על חורבן בית. מה שהם עשו לנו זה חורבן בית. חורבן בית הוא לא רק פיזי, זה גם מה שקורה לך בלב, מה שאתה מרגיש".

מי אשם במה שקרה ב־7 באוקטובר?

"הנביא יחזקאל מדבר על השומר שעל החומות", הוא עונה. "אם הוא לא תוקע בשופר כשהוא רואה את הסכנה מתקרבת והחרב פוגעת בנפש ולוקחת חיים, דמם של הנרצחים על ידיו. מי שראה שהמפלצות מגיעות ולא התריע, צריך לשלם. אני נמצא היום במסע שנמשך כבר כמה חודשים נגד כל מי שנושא באחריות לטבח הילדים שלנו. אני מדבר על הנושאים באחריות גם ברמה הצבאית, אלה שלא היו שם בשבילנו, וגם על האחריות של המנהיגים שלנו: שר הביטחון, ראש הממשלה וכל מי שהיה אחראי למה שעברנו. דרוש חשבון נפש גדול מאוד, וחלק מחשבון הנפש הזה הוא האנשים שצריכים להגיד 'כשלונו, חטאנו, עווינו, פשענו'. להשפיל מבט, להצדיע לדגל וללכת הביתה. כולם".

הם צריכים להיענש?

"יש כאלה שאומרים שצריך לשלוח אותם לכלא. אני לא שם. אני רוצה לעשות תיקון והפקת לקחים. הרצי הלוי הולך הביתה עכשיו. בתוכניות הבוקר שלי ברדיו דרום קראתי לו כמה וכמה פעמים להתפטר, ביקשתי ממנו שיבוא לבית של

"הם שוחטים אותנו בכל מקום שבו נהיה רק בגלל דבר אחד: בגלל שאנחנו יהודים. יש אנשים שלא נוח להם לשמוע את זה, אבל זו האמת. זה לא קשור לימין ולשמאל. אני הייתי מה שקוראים 'בני ברק' בתקשורת, ואני אומר לכם שאם הייתם שמים את רביב דרוקר וכן נספית יחד עם עמית סגל וינון מגל בסירה אחת בזיקים באותה שבת, הם היו שוחטים את כולם"

סיון ושיתפטר משם, לא מהבור שלא תפקד. אני לא אפסיק לעשות את זה עד שאחרון האחרים לטבח ילך הביתה".

מה עם ראש אמ"ן לשעבר אהרון חליווה, שהתפטר ועכשיו מטייל בעולם?

"מבחינתי חליווה יכול להיות נע ונד כמו קין. הוא יכול לטייל בכל העולם לבוש בבגדים רחבים וחובש על הראש שלו כובע כדי שלא יזהו אותו, אבל על מצחו יש אות קין שילווח אותו עד יום מותו. הוא אחראי, דם הילדים שלנו עלי. עצם זה שהם הולכים הביתה ומפנים את הדרך למפקדים חדשים שדם הילדים שלנו לא עליהם מספק אותי. זה חלק מהתיקון והריפוי של החברה הישראלית". הוא קורא להקמת ועדת חקירה: "ועדת חקירה כזאת או אחרת היא זו שבסוף תגיע לחקר האמת ואחר כך לנשיאה באחריות ולענישה על המחבלים שלהם, על חוסר העשייה ועל העיוורון שלהם".

מתנהל עכשיו ויכוח האם תוקם ועדת חקירה ממלכתית או לאומית. יש לך עמדה בנושא הזה?

"לא משנה לי איך יקראו לוועדת החקירה. הוועות הן כל כך גדולות והתוצאות כל כך מחירדות. שישבו נשיא המדינה ביחד עם יאיר לפיד ונתניהו וגורמים שאמינים על שני הצדדים ויחליטו מה הם רוצים לעשות ואיך. זה סיפור של אמון הציבור. אם תקום ועדה שחצי מהציבור בישראל לא מאמין בה, מה עשינו בזה? החקירה צריכה להיות מקובלת על כל מי שצריך ורוצה לחקור, וזאת הדרך היחידה".

העובדה שלא העירו את ראש הממשלה בלילה חשובה בעיניך?

"מבחינתי זה פחות חשוב אם העירו את ראש הממשלה או לא. מה שחשוב בעיניי זה שלא קראו את כל הסימנים המקדימים ושהיהירות והשחצנות עיוורו את החשיבה של אנשי הצבא הבכירים, שכל תפקידם היה לשמור על החיים שלנו והם לא עשו את זה. היהירות והשחצנות גרמו להם לפגוע בחיילות שלנו, להעליב אותן, להגיד להן 'תסתמו את הפה או שאנחנו מעמידים אתכן למשפט'. חיילות שזעקו וקראו בשער 'האויב פה' ואיש לא הקשיב".

ואתם, שגרתם על הגבול וראיתם כל יום את בית חאנון וג'באליה, הרגשתם בטוחים?

"הרגשנו הכי בטוחים בעולם. הבנו שישי סבבים, אבל שהסבבים האלה נגמרים ושישי צבא שלם שעומד מאחורינו. הסתבר שבשבת של ה־7

באוקטובר לא היה צבא ולא הייתה מדינה, הייתה בגידה אחת גדולה".

מישהו מראשי הצבא דיבר איתכם או ביקר אצלכם? הרצי, חליווה, פינקלמן, בינדר?

"אף אחד לא הגיע", הוא אומר. "אני הדרכתי סיור של כל נשות אלופי המטכ"ל. הן היו בבית של סיון וכולן יצאו מכאן מרוסקות".

ואמרת להן את מה שאתה אומר לי?

"ברור. גם אמרתי להן: יש לכן מזל שענת לא נמצאת בסיוור הזה, כי ענת הייתה מכסחת אתכן".

"אין אופציה של חמאס בעזה"

שמעון וענת גרים כעת בראש העין. הבן גיא עבר לשפיים, הקיבוץ שאליו פונו בתחילה אנשי כפר עזה, והבת נועה עברה עם הקהילה לרוחמה.

בחרתם להתרחק מהקהילה?

"היה לנו קשה להיות שוב עם הקהילה אחרי כל מה שקרה לנו. רצינו להיות במרחק מסוים".

אלקבץ משמש מנכ"ל קבוצת רפיד לשילוט חוצות, ולאחרונה נבחר ליושב ראש המועצה לקולנוע בישראל. כמו כן הוא משדר ברדיו דרום תוכנית בוקר יומית שנקראת 'שיר לסיון', ושם הוא משמיע מוזיקה וגם מדבר על אקטואליה.

עברה שנה וחצי. אתה כבר מוצליח לשמוח?

"יש דברים שמשמחים, זה ברור. כשאני נמצא עם הנכדים יש הרבה מאוד רגעים מזוקקים של אושר. שאלו אותי אם קיבלתי את שחרור החטופים ברגשות מעורבים, והתשובה היא שזה היה רגע אמיתי ומאוד מזוקק של אושר. בלב יש כמה חדרים, וכעת יש גם חדר שמלא באופן קבוע בעצב שלא נגמר ושאי אפשר להסביר במילים. אין בשפה שלנו מילים שמסוגלות לתאר את הכאב של האובדן. אבל יחד עם זה, הסיפור של תקומה אחרי דבר כזה הוא משהו שאנחנו, למרות כל הקושי, נהיה חייבים לעשות כפרטים וכעם, כי בסוף אנחנו העם היהודי".

הנח'בות בכלא הישראלי אולי ישוחררו בהמשך בעסקה. אתה תומך בכך?

"כבר בהספד על סיון קראתי להם מפלצות נאציות של חמאס. אף אחד לא קרא להם מפלצות לפני זה, ומאז זה השתרש והפך להיות ביטוי שגור. מבחינתי הם לא חיות אדם והם לא מחבלים, הם פשוט מפלצות. יחד עם זאת, אני חושב שאנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו להשאיר חטופים שלנו אצל המפלצות האלה. אנחנו צריכים לשחרר אותם ולהחזיר אותם הביתה. אני יודע שהמחיר קשה וכואב, אבל גם המחיר של השבעה באוקטובר היה קשה וכואב".

גם אם זה אומר להשאיר את השטן מעבר לגדר? "ממש לא. אין אופציה שהחמאס יישאר שם, לא בשליטה ולא עם יכולות של איום עלינו. צריך לעשות השמדה טוטאלית של כל היכולות שלהם, והם בטח לא צריכים לחזור ולהיות ביכולת כלשהי, לא צבאית, לא ניהולית ולא שלטונית. ועדיין צריך להחזיר את החטופים הביתה ואת החללים לקבורה בקבר ישראל".

מה אתה אומר על תוכנית טראמפ להגירת תושבי עזה?

"טראמפ הוא קודם כול איש עסקים, וגם אם הוא מתחיל גבוה וירד נמוך או יגיע לאמצע, הוא שידר דבר מאוד ברור: מה שהיה בעזה לפני השבעה באוקטובר לא יחזור. אתם רוצים לחזור להריסות שלכם? בבקשה. אני מציע לכם לקחת את עצמכם מחלקת המוות הזאת ולבנות לעצמכם חיים חדשים במקומות אחרים. יש להם 22 מדינות ערב והם יכולים לחיות בכל מקום שהם רוצים. לנו יש רק מדינה אחת ובית אחד." ●

צילום: חומר נויברג פלאש 90

"מי שנושא באחריות לטבח צריך להשפיל מבט וללכת הביתה". הרמטכ"ל הרצי הלוי וראש אמ"ן היוצא אהרון חליווה בטקס פרישתו מצה"ל

לאן נעלמה ההתלהבות בקשר? אני מרגיש שעבדו עלי!

איך החיבורים בונים את התשתית והמרחב של כל הקשר הזוגי.

אז היא תרגיש ביטחון להרים את ידיה ולחכות שתזרוק לה את הכדור".

"איך אתה בדיוק מצפה שאני אתפוס את הכדורים שאתה זורק לי אם ביד אחת אני מחזיקה תינוק וביד השנייה אני מארגנת את הבית?" אדל אמרה בכעס לרפאל

"אדל, לרפאל לא היה את החוש הזה ומבחינתו הוא הרגיש וחשב שאת לא מעוניינת לשחק איתו. הדבר הזה גרר אותו להתעסקות בעצמו וכך הלכה והתעוותה הנקודה הראשונית שממנה הוא נכנס לקשר עם כל החיזור והמיקוד שלו כך והתנועה שלו הפכה לפחות אמיתית, שלמה ונקייה.

ככל שהעיוות הלך וגדל היכולת שלכם לייצר משהו אמיתי בקשר נפגמה ובסך הכל התחלתם למחזר כל מיני תנועות מדומיינות ולא אמיתיות שכל פעם ריסקו אותכם".

"זה בדיוק מה שמעצבן אותי, אני מרגישה שהכל מזויף, שאני לא יכולה לקבל ממנו שום דבר. אני צריכה משהו אמיתי, נקי וטהור. אני לא מוכנה להתפשר".

"זו שאיפה מצויינת ככיוון שצריך להגיע אליו. בנוסף, חשוב מאוד לאפשר לכמה שיותר חיבורים להתרחש גם אם לא יורגשו בהם אורות וגם אם הם לא ירגישו טבעיים ונקיים כל כך".

"מה כל החיבורים האלה שווים אם הם לא אמיתיים? מה זה שווה בכלל?" שאלה

"יכול להיות שהם לא נקיים וטהורים כמו שהיית מצפה, אבל זה לא אומר שהם לא אמיתיים. הבקשה הבינארית הזו לחיבורים כל כך טהורים וגבוהים היא סוג של בקשה להפסקת הקשר כי אי אפשר לבסס את הקשר על אותם אורות גבוהים כמו שאמרתי מקודם.

החיבורים האלה הם המרחב שבו הילדים והסביבה שלכם נושמים וצומחים גם אם הם נמצאים במרחקים עצומים.

מה שמאפשר גילוי של אורות הוא דווקא החיבורים הקטנים שמתרחשים במציאות השוטפת, זו מעין חוקיות שהקב"ה טבע בעולם על מנת שהקשר יוכל להתקיים לאורך זמן. זה נכון שלפעמים זה נראה כמו תיאורים טכניים וגם חסרה לפעמים הבנה של המהות שלהם אבל חשוב להבין שהאור יורד ונמשך דרך החיבורים האלה לתוך הקשר הזוגי הסברתי

"רק שתדעי לך שזה נראה לי מייאש פתאום, כל הקשר הזה הולך להיות טכני?" שאלה אדל

"מה פתאום? כל החיבורים הטכניים האלה שנראים לפעמים יבשים כל כך, הם התשתית לבניית הקומות הגבוהות יותר ויאפשרו את שינוי טבע הקשר ויגביה אותו למקום גבוה יותר".

כל הפרטים שווים למען שמירת הפרטיות

זוגי טוב ואז הם נוטים להתרסק מאוד חזק".

"אז מהי התשתית הזאת?" שאל רפאל
"הרבה חיבורים שמורכבים מצירופי תנועות של האיש והאישה במציאות" עניתי

"יכולה לתת דוגמא לזה?" ביקש רפאל
"נניח והזמנת אותה לסרט וקניית לה מתנה.

הפעולה הזו יצרה אור שמתגלה באדל באופן חדש ומתוך זה מתגלה גם האור בקשר הזוגי"

"ומה אם היא לא רוצה לבוא לסרט והיא לא אוהבת את

המתנה?" שאל

"עדיין יש פה חיבור ועדיין יאיר באדל אור, רק מעצם הניסיון שלך. גם אם לא יהיו תולדות לאותה תנועה.

אתה יכול לראות את זה כמו משחק בכדור.

אתה רפאל זה שמחזיק בכדור ראשון.

אתה צריך לחכות ולראות שאדל מוכנה לתפוס את הכדור ואז אתה יכול לזרוק לה אותו" הסברתי

"זו הבעיה, שאני זורק לה את הכדור כל הזמן והיא אפילו לא מרימה את הידיים לתפוס אותו" התלונן

"היא באמת צריכה להיות מוכנה לתפיסה של הכדור ורק אז היא תוכל לתפוס אותו" עניתי לו

"אז איך אפשר להשפיע על אדל שהיא תהיה מוכנה לעשות את הצעד הזה ותתפוס את הכדור?" שאל

"היא צריכה לחוות אותך מאוד ממוקד בה ומבטל את כל העיסוקים שלך בעצמך.

"אני מרגישה שרפאל לא מקשיב לי ונראה לי שממזמן הפסקתי לעניין אותו". אמרה אדל

"למה את אומרת את זה?" פנה אליה רפאל
"אני זוכרת איך פעם היית מחזר אחריי.

היית מתקשר אלי 9 פעמים ביום, אומר לי כמה אתה מתגעגע אלי, קונה לי כל מיני דברים קטנים, מסתכל לי בעיניים ומקשיב שעות לכל מה שיש לי להגיד גם אם זה בכלל לא מעניין אותך...." אדל ענתה לו

"ברור, הרגשתי שאת מחכה לי, שאת נמצאת בציפייה ומחכה רק לי.

מאז שנולדו לנו הילדים הפסקת להיות פנויה אלי ואת עסוקה רק בהם.

כשאני יוזם, מתכנן חופשות וקונה לך מתנות הם אף פעם לא מתאימים לך, את לא מרוצה מכלום ופשוט התייאשתי והפסקתי" ענה לה רפאל

"רפאל, מה היית רוצה שיהיה?" שאלתי
"הייתי רוצה שנרגיש את אותה התלהבות אחד מהשני כאילו רק אני והיא טורפים ביחד את העולם" ענה

"תרשו לי להציע לשניכם נקודת התבוננות שעושה סדר ומאפשרת זווית יותר בהירה על מבנה הקשר.

כל התשתית של הקשר הזוגי מתבססת על מגוון רחב של חיבורים בגדרים משתנים של מקום וזמן.

החיבורים שהיו לכם שהכרתם היו כמעט ללא גבולות וחשפו אורות מאוד גדולים של המהות של כל אחד מכם וכל זה נוצר על מנת ששני זרים שרק הכירו יסכימו וירצו להיות ביחד לנצח ולבנות חיים משותפים" הסברתי

"לזה בדיוק התכוונתי, לאן נעלמו האורות הגדולים? לאן נעלמה ההתלהבות בקשר? אני מרגיש שעבדו עלי" אמר רפאל בהתרעמות

"שניכם שאלתם מקודם לאן נעלמו האורות שהיו בתחילת הקשר, אתם אומרים את אותו הדבר.

יותר מזה, למה צריך לייצר חיבורים שמוגדרים בזמן ומקום? למה לא לנסות להחזיק את אותו מקום כל כך מואר מלא בהתלהבות שהיה בתחילת הקשר?

מה הטעם בכל כך הרבה מאמץ שאולי יצא מתוכו איזה בויק של אור לעומת האורות הגבוהים בתחילת הקשר? למה אי אפשר שוב לחזור וללכת ישירות לאורות הגבוהים?" שאלתי

"לא יודעת. אולי כי התחלנו להתאכזב אחד מהשני ולאט לאט האורות נכבו?" ענתה אדל

"זו לא הסיבה שאי אפשר לגשת ישירות לאורות הגבוהים האלה.

לאורות הגבוהים האלה לא הייתה עדיין תשתית והם נוצרו לצורך חיבור ראשוני מאוד חזק.

זו הסיבה שהרבה זוגות מדמיינים שככה צריך להראות קשר

צילום: לירון מולדובן

חיים ביבס

55

נשוי ליפית, אב לשלושה

תושב מודיעין

ראש עיריית מודיעין-מכבים-רעות
יושב ראש מרכז השלטון המקומי בישראל
זוכה פרס ירושלים למנהיגות

התחלה// נולד וגדל בבית שאן של שנות השבעים, להורים שעלו ארצה ממרוקו בגיל צעיר. "בית שאן הייתה באותם ימים אחרת לגמרי ממה שהיא היום. נוף ילדות עם יכולת לצאת לטייל לאורך עמק המעינות ונחל הקיבוצים וליהנות מהניגודיות המדהימה של האזור".

אבא// סלומון ביבס ז"ל, נפטר לפני שש שנים. בתחילה עבד כמנהל בתחום הטקסטיל, ולאחר מכן מונה למנהל התחזוק הכללי בעיריית בית שאן. "גדלתי בבית לאומי מאוד, על ערכים של ציונות ועשייה. אילו אבי היה גדל בתנאים אחרים, כנראה שהיה אדריכל".

אמא// לילי ביבס. עלתה בעליית הנוער ממרוקו לכפר בתיה. שנים רבות עבדה בתור בנקאית, ואף כיהנה כסגנית מנהלת סניף בנק המזרחי בבית שאן. בהמשך, עם המעבר לאזור המרכז, התמקמה בסניף בנק המזרחי בדרום תל אביב. "כל החיים שלה היו סביב עולם הבנקאות, לצד עשייה ציבורית רבה והתנדבות".

הדוד// "השכן שלנו בבית שאן היה אח של אמא שלי, השר לשעבר דוד לוי. מטבע הדברים שאבנו מהמנהיגות ומהדרך שלו, תמיד להיות מהמובילים ומהתורמים".

ספסל הלימודים// ביסודי למד בבית הספר הממלכתי-דתי בעיר, והמשיך בתיכון הדתי במסלול תורני, "מסלול מתוגבר של לימודי יהדות, לצד שאר המקצועות. עשיתי בגרות בכלכלה וחשבונאות - בסך הכול יותר משלושים יחידות לימוד". התחנך בתנועת הנוער בית"ר. "הייתי גם חניך וגם מדריך. אחרי השירות הצבאי, במסגרת הלימודים באוניברסיטת חיפה, הקמתי את תנועת הנוער הלאומי בבית שאן וסייעתי להקמת סניף העמקים".

ביטחון// התגייס למסלול פיקוד ייעודי על קורס מ"כים חי"ר בבה"ד 4. לאחר מכן הדרך טירונים כלל-צה"ליים וכן בחיל המשטרה הצבאית. משם התקדם לפיקוד על צוערי קורס קצינים. במילואים מונה לתפקיד מפקד גדוד זמן יקר - הכשרות קצינים של יחידות אכ"א. עם השחרור מצה"ל למד לתואר ראשון במדעי המדינה עם התמחות במינהל ציבורי, סוציולוגיה ויחסים בינלאומיים באוניברסיטת חיפה. במקביל עסק בהעברת האחריות של גשר אלנבי מצה"ל לרשות שדות התעופה. "עבדתי שם במחלקת הביטחון".

החצי השני// יפית, לבית שפילמן. למרות שגם היא בית שאנית במקור, השניים הכירו במהלך השירות הצבאי. "מאז אנחנו ביחד, מגדלים שלושה ילדים מדהימים שעושים שירות צבאי משמעותי, כל אחד בתחומו". יועצת פנסיונית, מומחית בתחום הביטוח הפנסיוני.

אחלה מקום// ב-1997 עבר למרכז הארץ והיה מראשוני העיר מודיעין. "העיר הייתה בחיתוליה. כשעשיתי קורס מ"כים, עשינו אימונים באזור וגם ניווטנו קצת בדרומה של העיר. באחת ההרצאות שקיבלנו בשטח, הסבירו שבקרוב תקום כאן עיר, זה היה אחרי שהקימו כבר את רעות. בבדיחות הדעת אמרתי אז שזה אחלה מקום לגור בו, בין ירושלים לתל אביב. תוך פחות מעשור כבר גרתי שם". במקביל למעבר, החל לעבוד במרכז השלטון

המקומי כרכז ומנהל תחום תחבורה ואיכות הסביבה. אחרי שנה עבר לנהל את תחום הבינוי, עד ספטמבר 2003. בין לבין השלים תואר שני בשלטון מקומי ומינהל ציבורי באוניברסיטת בר אילן, עם התמחות בניהול ערים מקצועי.

נשאב לעשייה// שנתיים לאחר המעבר למודיעין הקים את ועד הורי גני הילדים במודיעין, וכך נכנס לעשייה הציבורית בעיר. באותה שנה, יחד עם שכנו יריב לוי, הקים את סניף הליכוד במודיעין. "לאט לאט נשאבתי לעשייה העירונית. ב-2003 התמודדתי בפעם הראשונה למועצת העיר. קיבלנו מנדט אחד וכך הפכתי לחבר מועצה. בחצי השני של הקדנציה כיהנתי כסגן ראש העיר בהתנדבות. אלה היו חמש שנים של עבודה מאומצת לצידו של משה ספקטור, ראש העיר דאז".

לוקח בסיבוב// עם רקורד מרשים של עשייה, התמודד לראשות העיר בבחירות של 2008, ונבחר לתפקיד כבר בסיבוב הראשון על אף שהיו שישה מועמדים. מכהן בתפקיד כבר קדנציה רביעית, כאשר בפעמיים האחרונות נבחר כמועמד יחיד. "בראש סדר העדיפויות שמתי את מערכת החינוך, עם החלטה להקצות לפחות חמישים אחוזים מהתקציב לתחום החינוך. בנוסף לכך אני מקדם תוכניות פיתוח להשלמת השכונות,

תשתיות, פיתוח פארק טכנולוגי ומרכז עינב. אלו העוגנים הכלכליים שבאמצעותם אפשר לייצר את העצמאות הכלכלית של העיר. במקביל אני פועל להתנתקות ממשרדי הממשלה ומעבר לניהול עצמאי של הרשות באמצעות החברה לפיתוח מודיעין. עד היום, בכל יום רביעי בשמונה בבוקר מסייר בבתי ספר יסודיים, על-יסודיים וגני ילדים, ובכל שנה נפגש עם כלל מערכת החינוך בעיר. זה לא פשוט, מדובר על עיר של 30,000 תלמידים".

ביצועיסט// מכהן כבר קדנציה שלישית כיושב ראש מרכז השלטון המקומי. "בפעם הראשונה נבחרתי בינואר 2014. גם שם הובלתי למהפכה משמעותית בנושא חינוך, משאבים ומעמד השלטון המקומי, העברת סמכויות ויכולת להוביל משברים גדולים. בסוף, אנחנו הזרוע הביצועית האמיתית של ממשלת ישראל".

פרס ירושלים// השבוע, במסגרת כנס ירושלים ה-22 של עיתון 'בשבע', קיבל את פרס ירושלים למנהיגות, על פועלו למען העיריות והרשויות המקומיות בישראל. "הפרס הזה נותן לנו גאוה גדולה והוא שייך לכל ראשי הרשויות. כשניהלנו את משבר הקורונה, ראינו שאין אף אחד שיועד

טוב יותר מה נכון לרשות שלו מאשר ראש הרשות. לכן ביקשנו העברת סמכויות כדי לנהל את זה נכון יותר. כך גם במלחמת חרבות ברזל. בשבעה באוקטובר היינו הראשונים לתת את המענה לתושבים בכל הרמות, כולל כיתות כוננות וסיוע לרשויות שהיו צריכות לפנות את התושבים שלהן. התפקיד שלי היה להפוך את מרכז השלטון המקומי לגוף המשמעותי ביותר. אנחנו הבעלים של החברה למשק וכלכלה, חברה עם תקציב של שבעה מיליארד שקלים, הבעלים של מפעל הפיס שמביאים מיליארדים מדי שנה לטובת בניית בתי ספר וכיתות לימוד, מוסדות ציבור ותרבות, מלגות לחיילים משוחררים ועוד. וכן בעלים של חברות נוספות שמתעסקות בלעשות טוב לתושבי מדינת ישראל והרשויות המקומיות".

ישן מפני חדש// עד לפני כעשור כיהן כחבר דירקטוריון ברשות העתיקות, "גוף שיש לו משמעות גדולה, אך לצערי מדינת ישראל לא מתייחסת אליו בצורה נכונה מבחינת הקצאת משאבים ותקציבים. ארץ ישראל היא אחד המקומות העתיקים בעולם עם אתרים מדהימים שאפשר להפוך לנכסי צאן ברזל משמעותיים. בבית שאן, למשל, יש את אחד מאתרי העתיקות היפים בעולם, והמדינה לא משקיעה שם מעבר לחשיפה. לא בפיתוח מסביב, בתיירות, מלונאות,

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

ארועים עד 800 איש

מהרו לסגור!
תאריכים אחרונים
לאחר ל"ג בעומר
נועל'ה הבית של
הציונות הדתית

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

אנו מברכים את עומר שם טוב, עומר ונקרט, טל שהם,
אליה כהן, אברה מנגיסטו והישאם א-סייד
בברכת ברוכים השבים
ומצפים לראות את שאר אחינו חוזרים הביתה

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

יוסף ארנפלד

yosefpr@gmail.com

כנס
ירושלים
קבוצת בשבע

זוכה פרס ירושלים
לשנת תשפ"ה

במגרש הביתי

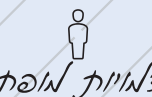
סדר היום מתחיל בשש וחצי-שבע. קם, מתארגן, מתפלל ומניח תפילין, "מקפיד על זה מדי יום מאז בית הספר". משם - לעבודה. "אין ספור פגישות, ישיבות וסיורי עבודה, פורומים לפיתוח העיר וכדומה. התנהלות מסודרת עם מעקבים. אני מאמין שעם ניהול ומעקב נכון אפשר לקחת את העיר למקום אחר."

"מוזמן מדי פעם לבתי כנסת ברחבי העיר. מעבר לזה, זמן מנוחה ומשפחה. מנצל את הזמן לטיול ליער בן שמון, דרך נחל ענבה. נהנה גם מהיופי וגם מהשקט."

"שלמה ארצי וארקדי דוכין."

דוד לוי ז"ל. "גדלתי וצמחתי לצידו, דמות של מנהיג לאומי-חברתי ערכי, שצמח מלמטה והביא את עצמו לתוך התפקידים הלאומיים שהוא נשא. הקים את פרויקט שיקום שכונות ופרויקטים לזוגות צעירים. בדומה לבן גוריון הוא היה מנהיג אמיתי שידע לקבל החלטות קשות."

"ביטחון, שקט והבנה שיש לנו ביחד הרבה מאוד דברים שיכולים לקדם את מדינת ישראל והכול תלוי בנו."

"הסיטואציה שאנחנו נמצאים בה. חוסר הלכידות והרצון למשוך את המטוטלת מינה או שמאלה באופן קיצוני מערערים את הקיום שלנו כאן. צריך לעשות הכול כדי לאחד את השורות."

"בתפקידים שעשיתי ואני רוצה לעשות אני תמיד שואף להיות בקצה הפירמידה כדי להוביל ולהביא אותם לידי מימוש. אנחנו עושים את ההשתדלות, בסוף יש אחד שקובע."

מסעדות ודברים נוספים שהיו לוקחים את בית שאן למקום אחר."

אקדמיה לכול// שימש חבר המועצה להשכלה גבוהה במשך תקופה קצרה, במהלך כהונתו של גדעון סער כשר החינוך. "זה גוף ארכאי וישן שמנותק מהמציאות האמיתית של האקדמיה במדינת ישראל. כולם עסוקים במכללה שלהם או באוניברסיטה שלהם, בלי הראייה הרחבה שצריך להכניס את האקדמיה בכל מקום במדינת ישראל, וליצור שלוחות שייתנו לאקדמיה דחיפה משמעותית."

נותן בראש// עמד בראש המטה של בנימין נתניהו לראשות הליכוד בארבע מערכות של הפריימריז, בין השנים 2015-2007. "יצא לי לעבוד עם הקמפיין מספר אחת במדינת ישראל, ולמדתי משם דברים למסלול שלי. יש פער בין מה שמציירים בתקשורת ובין מה שזה באמת, את זה אפשר לראות רק כשנמצאים בפנים."

אם זה לא היה המסלול// "כנראה שהייתי מתעסק בעשייה ניהולית עסקית, פרטית או ציבורית. מה שהכי מניע אותי זה ביצוע פרויקטים גדולים בעשייה הציבורית, גם אם היא הייתה במגזר הפרטי או בחברות ציבוריות." ●

חנה קטון
chanakatan@gmail.com

מטרומפלדור ועד טראמפ

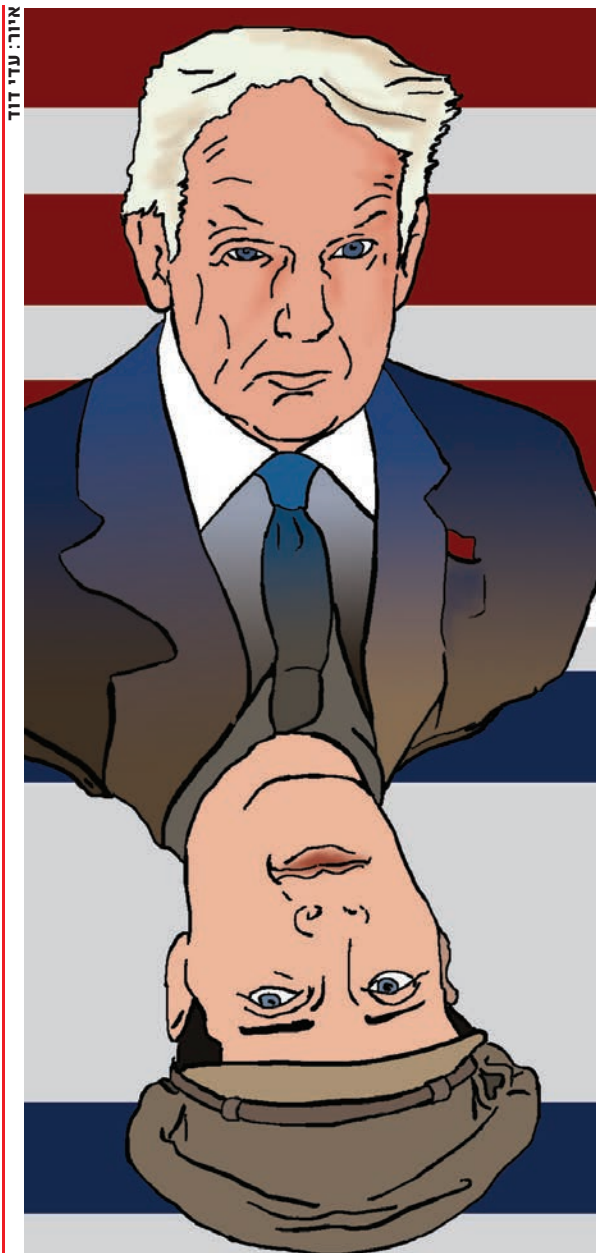
שהתאלמנה בפעם השנייה, והן שיתפו במסעותיהן כנשים שחצו את תהום האובדן ומצאו דרך לבנות גשר. כשהקשבתי ליעל שבח, ראיתי את הדמות של אמי, שנלחמה לגדל שמונה ילדים והיא בת 48 בלבד. והנה יעל עושה זאת עם המון חן, הומור וחיוניות מעוררת השראה. יעל סיפרה שערב אחד, זמן קצר אחרי הרצח הנתעב, לאחר שהשכיבה את הקטנים, היא ישבה עם שתי הבנות הגדולות ושוחחה איתן. פתאום הגדולה, כבת תשע, שאלה: "אז אמא, זה אומר שלא נתחפש בפורים?" והשנייה, כבת שבע, הוסיפה: "ונלך לחתונה של הבת דודה ותקני לי את השמלה הכחולה שראינו היום בחנות?". כך בעצם הן ביטאו בטבעיות שהחיים נמשכים. היום יעל היא מודל לאלמנות צעירות, והיא מרכוזת תוכנית לאלמנות ויתומים בעמותת 'משפחה אחת'.

לימור סון הרימלך סיפרה איך נולדה בתה שרה שעות ספורות לאחר הפיגוע הנורא, ואיך הלידה הזאת הפעימה בה חיים, "ואומר לך בדמיך חיי". שלומית ביטאה את האמונה הגדולה שלה והייתה השראה לכולן. הכנס נחתם עם הופעת מדרש מחול של להקת 'נוגה' של המכללה. המחול מדבר את מה שהלב עדיין לא ידע לנסח במילים, בתנועה שמסלימה את הדממה.

חומת המגן של האלמנות. ציפינו לבואן של אלמנות צעירות, אבל הבנו שהן עסוקות בהישרדות היומיומית וגם עטופות בטוב בזכות עמותות רבות שבאות לסייע בשלב האקוטי של האובדן. הגענו למסקנה שחשוב לא פחות להתבונן על אלמנות לאורך ציר הזמן. הנשים שהשתתפו בכנס היו אלמנות ותיקות, והן שיתפו בכך שמעולם לא קיבלו מענה לסוגיות מעמיקות של גוף ונפש, כמו תחושת חיות והרצון לקום בבוקר. אפשר לומר שחומת המגן של האלמנות מורכבת משלוש צלעות: קהילה, משמעות ותנועה. קשרים חברתיים, מפגשים קבועים, חיבור לקהילה, כל אלה הם לא מותרות אלא צורך בסיסי. הקשר האנושי, הצחוק והיכולת לחלוק חשבים מאוד לבריאות הגוף והנפש, במיוחד לאחר האובדן. יש מחקרים על כך שכוס קפה ומאפה עם חברה מוסיפים לבריאות לא פחות מכדור להורדת כולסטרול.

הצלע השנייה היא המשמעות. הנפש זקוקה למשהו שמצדיק את הקימה בבוקר. מחקרים מראים כי נשים שמוצאת לעצמן תכלית חדשה, בין אם באמצעות עבודה, התנדבות או עיסוק חדש, שומרות על תפקודן הפיזי והנפשי לאורך שנים. מי שמגדירה מחדש "מי אני עכשיו" ולא רק "מה איבדתי", מצליחה לנשום חיים לתוך הימים.

הצלע השלישית היא התנועה. הגוף מגיב לכאב לא פחות מהנפש, וכשנשברת הנפש - הלב עלול להישבר איתה, כפי שמופיע בתסמונת הלב השבור, ששכיחותה גבוהה בשנה הראשונה לאחר האסון. נשים שמתמידות בפעילות גופנית, משמרות את בריאותן טוב יותר. תנועה היא לא רק פיזית, היא גם רגשית. ההחלטה לקום, להניע את הגוף, לא לשקוע במקום - היא בעצמה צעד בכיוון הבריאות. בסופו של דבר, החיים הם לא מה שקורה לנו, אלא בעיקר מה שאנחנו עושים איתם. ●

במבט ראשון נדמה שאין ביניהם כל קשר, אך שניהם עמדו מול מציאות מורכבת, שניהם היו יכולים להרים ידיים ושניהם החליטו להילחם. הם הציבו לעצמם משימות בלתי-אפשריות והצליחו ליישם אותן, ראו את המציאות הקיימת כבסיס לשינוי לטובה, והצליחו לשבור את הכללים בהתנהלות הפרטית והציבורית בניגוד לכל התחזיות

זה לא רק מצלול. לפעמים מצלול של שם יכול להביא אותנו לתובנות לא צפויות. שני אנשים עם שם דומה וכמה נקודות ביוגרפיות דומות עומדים לנגד עיניי בזמן האחרון: טראמפ וטרומפלדור. שני אנשים הרחוקים זה מזה כרחוק מזרח ממערב, אך שניהם מייצגים דמות שעונה על השאלה: מה מניע אדם להמשיך קדימה גם כשהמציאות נראית בלתי אפשרית?

יוסף טרומפלדור הקים נגד כל הסיכויים את הגדודים העבריים שפעלו עם הצבא הבריטי והיו הבסיס לכוח המגן העברי בארץ. הוא פעל רבות למען ההתיישבות היהודית בארץ בראשית שנות המנדט הבריטי, ונפל בביצוע משימתו האחרונה - הגנה על יישובי הצפון. הוא נפצע קשה כשפיקד על הגנת תל חי, ומת כאשר על שפתיו המשפט הפלאי "טוב למות בעד ארצנו".

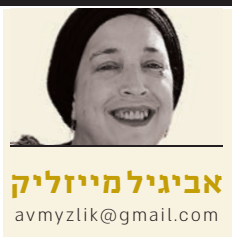
לעומתו, דונלד טראמפ הוא דמות מודרנית שהשפעתה ניכרת בעיקר בתחום הכלכלה והפוליטיקה האמריקנית. טראמפ הגיע לתודעה הציבורית באמצעות עסקיו בתחום הנדל"ן, והפך לדמות מוכרת גם ככוכב טלוויזיה, עם תוכנית הריאליטי "The Apprentice". לאחר מכן התמודד בבחירות לנשיאות ארצות הברית וזכה לתמיכה עצומה בזכות האידאולוגיה הכלכלית והחברתית שהציג, תוך שהוא מבטיח "להחזיר את ארצות הברית לגדולתה".

במבט ראשון נדמה שאין כל קשר ביניהם, אך שניהם עמדו מול מציאות מורכבת, שניהם היו יכולים להרים ידיים ושניהם החליטו להילחם. הם הציבו לעצמם משימות בלתי-אפשריות והצליחו ליישם אותן, ראו את המציאות הקיימת כבסיס לשינוי לטובה, והצליחו לשבור את הכללים בהתנהלות הפרטית והציבורית בניגוד לכל התחזיות. טרומפלדור שרטט גבולות על האדמה, טראמפ משרטט גבולות בתודעה.

שניהם מהווים סמל לעמידה מול מציאות לא פשוטה. בזכות טרומפלדור נשאר אזור אצבע הגליל, שכבר ננטש, חלק מהמדינה היהודית שבדרך, ומי יודע מה עוד היה פועל אם הקוצב חיים לכל חי היה מאריך את חייו. טראמפ, האיש החזק בעולם היום, מראה לנו בכל פעם איך אפשר וצריך לצאת מהקופסה, כשהוא שובר את כל הכללים הלאומיים והבינ-לאומיים לטובה.

העץ שליד הבור. ויש את אלה שלא בחרו להיות לוחמים, ועם זאת נאלצות להילחם בכל יום מחדש. והמאבק סזיפי וצריך להמשיך לנוע, וצריך להמשיך לחיות. אני מדברת על הנשים שאיבדו את היקר להן - האלמנות. בכנס 'צומחות יחד', שנערך לאחרונה במכללת אורות ישראל באלקנה בשיתוף עם המרכז למשפחה שאני זוכה לעמוד בראשו, נאספו כחמישים נשים, חלקן הגדול אלמנות, שבאו לקבל השראה לכוח של צמיחה מתוך המשבר.

בכנס שמענו הרצאה מרוממת של הרב ליאור אנגלמן, שהביא רעיון יפה. כשנפטר אדם קרוב, נפער בור. אומנם הבור לא מתמלא עם השנים, אבל לפעמים גדלים לידו עצים ואפשר להשתקם ולבנות זוגיות שנייה והבור יישאר ליד העץ שצומח. אחר כך התקיים פאנל שבו השתתפו יעל שבח, חברת הכנסת לימור סון הרימלך ושלומית צייגר,

בשמחה תמיד

לכבוד ראש חודש אדר אני מנסה שוב לאחוז במטרת העל של חיי, בלי להקשיב למחפשי המרמור, הייאוש וחוסר. גם בשנה וחצי הקשות שעברו עלינו, אפשר למצוא את נקודות השמחה ולא להרפות מהן

למרמור, להתמקד במה שלא, במה שחסר, במה שאין. וזה ממש כמו זום של מצלמה - ברגע שאתה מתמקד בחלק מסוים של התמונה, נגיד בפח שבקצה המטבח, ברור שכל המסך מתמלא בפסולת ובמראות לא יפים. אבל ברגע שמרחיבים את המבט ומסתכלים מה עוד יש כאן, מגלים שבעצם זה רק חלק מאוד קטן מהתמונה.

יש אנשים שההתמחות שלהם בחיים היא להתמרמר, להראות את הרע, לייאש, להחליש. אבל בכל הזמן שעבר עלינו מאז שמחת תורה ההוא, גיליתי כל כך הרבה אנשים הפוכים. אנשים מלאי אור, מלאי תקווה, אנשים שתמיד יחפשו את הטוב והיופי והאור. ובהם אני בוחרת לדבוק, אותם אני רוצה לשמוע. גם בתוך הלב שלי אני רוצה עכשיו, לכבוד ראש חודש אדר, לראות את הטוב, להיזכר בכל המתנות הרבות שקיבלתי, לחבק את כל היופי שנמצא מסביבי, במיוחד עכשיו כשכל השדות מתמלאים בפריחה, וכמה שיותר להרבות בשמחה. אז שיהיה לכולנו חודש מלא בשמחה, בשרות טובות, ישועות ונחמות, ושהחיוך לא ירד לנו מהפנים.

הווליום ולסובב את הכפתור של השמחה למקסימום - אני מחפשת אותה עוד יותר מתמיד. קצת מתסכל שעל אף שזו מטרת־על, היא חומקת מבין האצבעות, ועם כל הרצון והתקווה והשאפה לשמחה - היא איכשהו קצת מתמוססת לי בכל פעם. במיוחד מאז תחילת המלחמה, מצב שממש עיצב לכולנו מחדש את היכולת לשמוח ואת ההתמודדות עם הטראומה, שלא יעזור כלום - כולנו עברנו, הדאגה לחטופים שעדיין לא השתחררו ולכלל עם ישראל שמוקף בכל כך הרבה שונאים מכל הכיוונים, הניסים המדהימים שמתגלים לעינינו כל יום, יחד עם האתגרים הרבים שיש לנו כאן.

לראות רק את הפח

אבל אחרי כל זה, אני עדיין בוחרת בשמחה כמטרת־על לחיים שלי, ומשתדלת לחפש אותה בכל דרך אפשרית. היצר הרע וכל חילותיו מנסה למשוך אותי כמה שיותר לעצבות, לכבדות,

עם השנים אני מרגישה שהמטרה שלי בחיים מזדקקת ומתבררת. לאורך החיים יש לך כל מיני דברים שאתה רוצה שיקרו, כל מיני מטוות שצריכים להשיג - משפחה, ילדים, עבודה, הצלחה. ועוד המון מטוות פנימיות או אישיות יותר - יצירה, סיפוק, טיפול בעצמי ובמי שמסביבי, טיפוח של כל החלקים של החיים שלי, חיזוק האמונה בעצמי, בקדוש ברוך הוא ובבני אדם. ברור שהמטוות שהיו לי בגיל ארבע עשרה שונות מאוד מהמטוות שלי היום, בגיל חמישים ושבע. גם המעברים הקיצוניים בחיים שלי - מילדה בקיבוץ של השומר הצעיר, דרך קריירה של שפית צעירה בשינקין תל אביב, ועד לבניית משפחה וחיים כבעלת תשובה ברסלביט בבית שמש - השפיעו מאוד על המטוות והכיוון. אבל אני חושבת שיש מטרה אחת שהיא מטרת־על בחיים שלי, שמלווה אותי מהזיכרונות הראשונים בבית הילדים ועד היום, והיא הרצון להיות בשמחה. להיות חיים של שמחה.

ובראש חודש אדר, כשאומרים לנו שהגיע הזמן להגביר את

פילה מדומה ברוטב יין, בצלצלים וארנונים

10-12 מנות

סמן צינון
עצתיים לפחות

סמן בישול
4 שעות

דרכת קושי
קלה פלוס

אומרים שאין שמחה אלא בבשר וביין - וכאן יש לנו את הטוב שבכל העולמות. הפילה המדומה, מספר 6, הוא נתח נפלא, בעל צורה עגולה וטעם בשרי וטעים במיוחד. הוא מתבשל בבישול ארוך יחד עם בצלצלי שאלוט וערמונים. מתקבל רוטב עשיר וחגיגי להפליא, שנפלא להגיש עם פירה שיספוג את הטעמים והניחוחות של המנה.

• נתח פילה מדומה מספר 6	• 3 כוסות יין אדום יבש או חצי יבש משובח
• 6 בנפלק קילו וחצי (אפשר להחליף עם בנפלק 5)	• 2 כפות סילאן
• 8 בצלצלי אלוט	• חצי כפית פלפל שחור גרוס
• 6 שיני שום קלופות וחצויות	• כפית פפריקה מתוקה
• 4 כפות שמן זית	• מלח
• חבילת ארנונים קלופים	

מבשלים את הבשר להתרככות ראשונה: שמים את נתח הבשר בסיר ומכסים אותו במים, מביאים לרתיחה ומבשלים שעותיים מכוסה על אש נמוכה עד להתרככות. מצננים בתוך הנוזל. פורסים את הנתח לפרוסות בעובי סנטימטר אחד.

מכינים את הרוטב: קולפים את הבצלצלים וחוצים אותם. בסיר רחב מזהיבים את הבצלצלים והשומים בשמן הזית, תוך כדי ערבוב מדי פעם, במשך 3-4 דקות. מוסיפים את הערמונים. מניחים על הכול את פרוסות הבשר זו ליד זו, מפזרים עליהן את הפלפל הגרוס ויוצקים את היין, מביאים לרתיחה ומבשלים 3 דקות. מוסיפים נוזלים מהמים שנותרו מהבישול כדי שיכסו עד לגובה הבשר. מוסיפים את הסילאן, הפפריקה ומלח. מביאים לרתיחה, מנמיכים את האש ומבשלים מכוסה שעה וחצי-שעתיים, עד שהבשר רך. לקראת סוף הבישול טועמים את הרוטב ומאזנים טעמים, מוסיפים עוד מלח או סילאן במידת הצורך.

יש דרכים יותר מתקדמות לדעת איפה הילדים...

רפפורט

הגנה בהתאמה
אישית לכל משתמש

הגנה בווטסאפ
וברשתות חברתיות

בקרה על זמני מסך
בכל מכשיר

לגלוש מוגנים
במהירות הסיב

rimon.net.il

SHIELD

פתרונות דיגיטליים מתקדמים להורות חדשה,
כולל פיצ'ר התראות מיקום הילדים

עם SHIELD מבית רימון אתם יכולים להיות רגועים שהמשפחה והילדים מוגנים באינטרנט, ברשתות החברתיות ואפילו בווטסאפ. ומעכשיו אתם יכולים לקבל גם התראות כאשר הילד מגיע או עוזב מיקומים שהוגדרו מראש ולראות את מיקום הילד לפי מפה מתעדכנת. לפרטים ולהצטרפות, צרו קשר.